

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 6, 2026

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:3728](#) 09-06-2026

Schadestaatprocedure na wegvallen indexatie leidt tot beperkte schade voor werknemer

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:3727](#) 09-06-2026

Schadestaatprocedure na wegvallen indexatie leidt tot beperkte schade voor werknemer

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2026:834](#) 26-03-2026

Ernstig verwijtbaar ontslag leidt tot billijke vergoeding inclusief pensioenschade

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2523](#) 18-09-2025

Ernstig verwijtbaar ontslag: billijke vergoeding inclusief pensioenschade

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:3532](#) 13-12-2022

Aansprakelijkheid werkgever voor ontbreken WIA-excedentverzekering

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:3714](#) 04-06-2026

Ontwikkelaar fotonische chips valt niet onder werkingssfeer PME

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:3258](#) 03-06-2026

Vordering tot uitbetaling partnerpensioen na echtscheiding is verjaard door afkoop in 1998 of 2000

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:14850](#) 02-06-2026

Onterechte weigering verzoek uitbreiding arbeidsduur

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2026:3197](#) 29-05-2026

Met behulp van AI opgesteld echtscheidingsconvenant geldig; geen misbruik

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:3497](#) 28-05-2026

Gerechtvaardigd vertrouwen werkgever op cao-faciliteiten na vrijwillige aansluiting Bpf Schoonmaak

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:3081](#) 27-05-2026

Geen onzorgvuldige advisering over van toepassing worden PFZW; adviseur niet

geïnformeerd over wijziging bedrijfsvoering

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:12782 13-05-2026

Geen schending koopovereenkomst: ten tijde van verkoop viel werkgever niet onder verplichtstelling

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:4281 08-04-2026

Indexatievordering afgewezen wegens schending klachtplicht

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:981 04-02-2026

Voorlopig oordeel dat ABP bij waardeoverdracht in informatieverstrekking tekort is geschoten

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2023:4839 03-05-2023

Verdeling van ontbonden huwelijksgemeenschap met pensioenverevening

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2023:2797 26-04-2023

Werkgever die bedrijfslogo's bedrukt, valt onder werkingssfeer MITT

Antillen

Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2026:150 27-05-2026

Bindende pensioentoezegging moet worden nagekomen

Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2026:138 21-04-2026

Vordering na einde verzekeringsovereenkomst afgewezen

Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2026:139 10-03-2026

Pensioenontslagbeding leidde tot einde van rechtswege bij 65 jaar

Uitspraken zonder ECLI

Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening 08-06-2026

Commissie van Beroep behandelt beroep over afkoop niet: onder grens € 25.000

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening 19-01-2026

Geen recht op premievrije voortzetting bij arbeidsongeschiktheid

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschilleninstantie pensioenfondsen 23-06-2026

Ingegaan Flexpensioen valt onder reikwijdte Wvps; standaardverdeling leidt niet tot verdeling van de helft van het totaal opgebouwde Flexpensioen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

**Commissie van Beroep behandelt beroep over afkoop niet:
onder grens € 25.000**

De consument is van mening dat de pensioenuitvoerder het verzoek om afkoop van de twee door de consument afgesloten verzekeringen had moeten honoreren. De Geschillencommissie is van oordeel dat de verzekeringen onder de pensioenwet vallen en daarom niet kunnen worden afgekocht. De Commissie van Beroep is van oordeel dat het beroep niet behandelbaar is omdat er geen aanwijzingen zijn dat de waarde van de vordering van de consument ten minste € 25.000 bedraagt.

Het beroep kan worden behandeld als het financieel belang van de klacht waarover de Geschillencommissie had te beslissen, ten minste € 25.000 was of als er duidelijke aanwijzingen zijn dat de vordering ten minste een waarde heeft van € 25.000.

De klacht van de consument houdt in dat de pensioenuitvoerder ten onrechte zijn verzoek om afkoop heeft afgewezen en – in plaats daarvan – met het opgebouwde pensioenkapitaal van € 39.859,94 een ouderdoms- en nabestaandenpensioen voor de consument heeft aangekocht. Het komt erop neer dat de consument er de voorkeur aan geeft een bedrag in één keer te ontvangen, in plaats van een maandelijkse uitkering gedurende de tijd dat hij en/of zijn (gewezen) echtgenote in leven zijn.

De consument heeft geen feiten en omstandigheden naar voren gebracht waaruit volgt dat hij financieel slechter af is met maandelijkse uitkeringen, laat staan dat het daarbij zou gaan om een bedrag van ten minste € 25.000.

Naar het oordeel van de Commissie van Beroep zijn er dan ook geen aanwijzingen dat de waarde van de vordering van de consument ten minste € 25.000 bedraagt. Dit betekent dat het beroep niet behandelbaar is.

De consument heeft tijdens de mondelinge behandeling aangevoerd dat de voorzitter van de

Commissie van Beroep geen voorzittersbeslissing heeft gegeven waarin is bepaald dat het beroep niet behandelbaar is. Daaruit volgt volgens consument dat de Commissie van Beroep het beroep in behandeling moet nemen. Die stelling is onjuist. Regel 8.2 van het Reglement bepaalt: 'Als de voorzitter uitdrukkelijk heeft beslist dat het beroep behandelbaar of niet behandelbaar is, is de Commissie van Beroep daaraan gebonden. Als de voorzitter geen beslissing heeft gegeven over de behandelbaarheid van het beroep, kan de Commissie van Beroep alsnog beslissen het beroep verder niet te behandelen, indien tijdens de behandeling van het beroep blijkt dat zich een of meer situaties voordoen die zijn genoemd in regel 8.1.' In regel 8.1 van het Reglement is onder meer de situatie vermeld dat geen beroep kan worden ingesteld omdat niet is voldaan aan de voorwaarde uit regel 7.1 dat – kort gezegd – het financieel belang van de klacht ten minste € 25.000 bedraagt. Omdat de voorzitter in deze zaak geen voorzittersbeslissing heeft gegeven over de behandelbaarheid van het beroep, kan de Commissie van Beroep alsnog beslissen dat het beroep niet behandelbaar is omdat de grens van € 25.000 niet wordt gehaald.

De gemachtigde van de consument heeft tijdens de mondelinge behandeling verder aangevoerd dat beroep zou open staan (naar de Commissie van Beroep begrijpt:) op grond van regel 7.3 aanhef en onder b van het Reglement. Volgens de gemachtigde is de uitspraak van de Geschillencommissie dat de verzekeringen niet kunnen worden afkocht in strijd met de Pensioen- en Spaarfondsenwet (PSW). Regel 7.3 aanhef en onder b van het Reglement houdt in dat de voorzitter op verzoek van een partij toestemming kan geven om beroep in te stellen als er een gegronde reden is om te vermoeden dat de uitspraak van de Geschillencommissie inhoudelijk of door de manier waarop de uitspraak tot stand is gekomen, gebreken vertoont waardoor de uitspraak vernietigbaar is op grond van artikel 7:904 BW. De consument had dus een verzoek aan de voorzitter kunnen richten om beroep open te stellen op grond van regel 7.3 aanhef en onder b van het Reglement, maar heeft dat niet gedaan.

Instantie: Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 08-06-2026

Zaaknummer: Kifid 2026-0032

RECHTSPRAAK

Geen recht op premievrije voortzetting bij arbeidsongeschiktheid

De consument heeft de pensioenuitvoerder gevraagd om zijn pensioen premievrij voort te zetten vanwege arbeidsongeschiktheid van de consument. Op grond van het pensioenreglement heeft een werknemer recht op premievrijstelling als zijn eerste ziektedag valt tijdens het dienstverband. De eerste ziektedag van de consument was na zijn uitdiensttreding. Hij heeft daarom geen recht op premievrijstelling. De Geschillencommissie heeft de vordering van de consument afgewezen. De Commissie van Beroep bevestigt dat oordeel.

De consument is van mening dat hij op grond artikel 17 lid 5 van het toepasselijke pensioenreglement recht heeft op premievrijstelling. Dit artikel luidt als volgt: 'Voor de gewezen deelnemer, die aanspraak wil maken op premievrijstelling, is het noodzakelijk dat de gewezen deelnemer tot aan het moment van uitdiensttreding salaris van de werkgever in verband met ziekte ontvangt en aansluitend aan de ziekte en uitkering ingevolge de WIA ontvangt.'

Tussen partijen is in geschil of de consument op het moment van uitdiensttreding van zijn werkgever salaris in verband met ziekte ontving. De pensioenuitvoerder is van mening dat dat niet het geval was, omdat de consument op 31 mei 2020 uit dienst is getreden en zich één dag daarna (op 1 juni 2020) ziek heeft gemeld. De consument stelt dat hij ook na 31 mei 2020 bij de werkgever in dienst was en dat hij daarmee voldoet aan de vereisten van artikel 17 lid 5 van het pensioenreglement en recht heeft op premievrijstelling.

De Commissie van Beroep is van oordeel dat de consument geen recht heeft op premievrijstelling omdat hij op het moment dat hij ziek werd niet meer bij de werkgever in dienst was.

Vast staat dat de (voormalige) werkgever van de consument een eigenrisicodragers is. Dat

houdt in dat de werkgever verantwoordelijk is voor de juiste uitvoering van de Ziektewet. Een eigenrisicodragers is gedurende een bepaalde periode onder meer verantwoordelijk voor de begeleiding bij ziekte, re-integratie naar passend werk en de betaling van de ziektewetuitkering aan de werknemer (artikel 63a Ziektewet). Dat geldt ook indien de werknemer ziek uit dienst gaat of binnen vier weken na uitdiensttreding ziek wordt (artikel 46 Ziektewet). Omdat de consument de dag na zijn uitdiensttreding ziek is geworden, is zijn voormalige werkgever verantwoordelijk voor de begeleiding tijdens de ziekte van de consument en de betaling van het ziektegeld. Uit de door de consument overgelegde stukken blijkt dat de voormalige werkgever aan deze verplichtingen heeft voldaan. De consument heeft erop gewezen dat hij na 31 mei 2020 salarisspecificaties is blijven ontvangen van zijn voormalige werkgever, waarop onder meer de medewerkerscode van de consument is vermeld en de datum van indiensttreding (1 augustus 2001). Verder is volgens de consument op deze salarisspecificaties vermeld dat hij loon ontvangt en dat hij sinds 1 juni 2020 een contract voor onbepaalde tijd heeft.

De Commissie van Beroep is echter van oordeel dat de consument niet heeft aangetoond dat hij ook na 31 mei 2020 in dienst was bij de werkgever. De 'salarisspecificaties' waarop de consument doelt, vormen slechts een administratieve verantwoording dat zijn voormalige werkgever sinds 1 juni 2020 ziektegeld aan de consument betaalde. Dit blijkt uit het feit dat op die specificaties is vermeld dat de consument ziektegeld (en dus geen loon) ontvangt. Dat op de specificaties ook informatie staat die erop zou kunnen wijzen dat de consument in dienst is gebleven na 31 mei 2020, maakt dit in de gegeven omstandigheden niet anders. De consument heeft immers zelf aangevoerd dat hij per 31 mei 2020 uit dienst is getreden. Uit niets blijkt dat hij nadien met zijn voormalige werkgever een nieuwe overeenkomst is aangegaan waarbij hij zich heeft verbonden om in dienst van de werkgever tegen loon gedurende een zekere tijd arbeid te verrichten (artikel 7:610 BW). Dat de consument in de salarisadministratie van de werkgever is opgenomen en van de werkgever ziektegeld ontvangt, volgt uit het feit dat de werkgever eigenrisicodragers is.

Kortom, de consument was op het moment dat hij ziek werd niet meer in dienst bij de werkgever en heeft dan ook geen recht op premievrijstelling. De Commissie van Beroep zal de uitspraak van de Geschillencommissie bevestigen.

Instantie: Commissie van Beroep Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 19-01-2026

Zaaknummer: Kifid 2026-0051

RECHTSPRAAK

Ingegaan Flexpensioen valt onder reikwijdte Wvps; standaardverdeling leidt niet tot verdeling van de helft van het totaal opgebouwde Flexpensioen

De ex-partner van verzoeker was deelnemer bij PFZW. Tijdens het huwelijk begint de opbouw van Flexpensioen. In 2001 verandert de regeling. Vanaf dat moment tellen alle pensioenjaren mee bij de berekening van het Flexpensioen. Bij de scheiding wordt het Flexpensioen verevend. De opbouwjaren voor het huwelijk worden niet verdeeld. Verzoeker is het daarmee niet eens. Omdat het Flexpensioen al was ingegaan ten tijde van de scheiding, betaalt PFZW pas na ontvangst van het vereveningsformulier aan verzoeker. Verzoeker vindt dat niet redelijk en wil dat PFZW hem vanaf de scheidingsdatum betaalt. De geschillencommissie wijst beide verzoeken af. Ingegaan Flexpensioen valt onder reikwijdte Wvps; standaardverdeling leidt niet tot verdeling van de helft van het totaal opgebouwde Flexpensioen.

De echtscheiding van verzoeker is ingeschreven na 1 mei 1995, hierdoor is de Wvps van toepassing op de echtscheiding. De commissie oordeelt dat Flexpensioen wel onder de reikwijdte van de Wvps valt. Toepassen van de methode voor de standaardverdeling volgens artikel 3 lid 1 Wvps levert het volgende op in combinatie met de reglementswijziging van 1 januari 2001: indien de ex-partner van verzoeker uitsluitend gedurende de deelnemingsjaren tussen de huwelijks- en de scheidingsdatum zou hebben deelgenomen, zouden bij de reglementswijziging van 1 januari 2001 alleen de jaren van deelneming gelegen tussen 14 augustus 1992 en 1 januari 1999 mede als jaren van deelneming in aanmerking zijn genomen. Volgens de standaardverdeling van de Wvps krijgt verzoeker dus het recht op uitbetaling van de helft van het Flexpensioen dat gebaseerd is op de deelnemingsjaren vanaf 14 augustus 1992. Het Flexpensioen dat is gebaseerd op de deelnemingsjaren tussen 1 juni 1985 en 14 augustus

1992 valt niet onder de standaardverdeling. Het verzoek zal dus worden afgewezen. Als verzoeker en zijn ex-partner dit deel van het Flexpensioen ook hadden willen verevenen, hadden ze daarover op grond van artikel 4 lid 1 Wvps afwijkende afspraken moeten vastleggen in het echtscheidingsconvenant. Normaal gesproken lopen deelneming en opbouw in de tijd gelijk op. Hier doet zich een uitzonderlijke situatie voor waarbij dat niet het geval is. De commissie overweegt ten overvloede dat wanneer de ex partner het Flexpensioen vanaf het begin van de deelneming zou hebben opgebouwd de standaardverdeling volgens artikel 3 lid 1 Wvps tot dezelfde uitkomst zou hebben geleid.

Verzoeker vindt dat PFZW hem het verevende Flexpensioen moet uitbetalen vanaf de datum van inschrijving van de echtscheiding in de registers van de burgerlijke stand. Verzoeker vindt subsidiair dat PFZW hem het verevende Flexpensioen moet uitbetalen vanaf de datum van de beschikking van de rechtbank. De commissie gaat daarin niet mee. Omdat het Flexpensioen al was ingegaan, bepaalt artikel 2 lid 3 Wvps dat de betaling start in de maand na ontvangst van het formulier. PFZW ontving het formulier van verzoeker op 20 juni 2023 en is op 1 juli 2023 gaan betalen aan verzoeker. Daarmee handelt PFZW volgens de wet.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 23-06-2026

Zaaknummer: GIP 2025-0873

RECHTSPRAAK

Pensioenontslagbeding leidde tot einde van rechtswege bij 65 jaar

Geschil over de vraag of de arbeidsovereenkomst van rechtswege is geëindigd wegens het bereiken van de leeftijd van 65 jaar. De pensioengerechtigde leeftijd ten tijde van de totstandkoming van de arbeidsovereenkomst was 60 jaar, later is dat gewijzigd naar 65 jaar. Het Hof oordeelt dat de arbeidsovereenkomst van rechtswege is geëindigd op 65 jaar. Het wijst het verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst voor zover vereist toe op grond van gewichtige redenen, namelijk het bereiken van de pensioenleeftijd.

Appellante is op 1 november 2007 bij Spigt in dienst getreden in de functie van secretaresse. De arbeidsovereenkomst bevat de bepaling dat deze zal eindigen op 23 maart 2020, in verband met het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd van appellante. Ten tijde van totstandkoming van de arbeidsovereenkomst was de pensioengerechtigde leeftijd 60 jaar, later is dat gewijzigd in 65 jaar. In dit geding staat de vraag centraal of de arbeidsovereenkomst van rechtswege is geëindigd op het moment dat appellante 65 jaar werd, op 23 maart 2025.

Het Gerecht heeft geoordeeld in bevestigende zin en het verzoek van appellante tot ontbinding afgewezen. Spigt heeft voorwaardelijk ontbinding verzocht wegens gewichtige redenen, voor het geval dat de arbeidsovereenkomst niet al van rechtswege is geëindigd. Het Gerecht is aan de behandeling daarvan niet toegekomen. Het Hof acht appellante ontvankelijk in het hoger beroep en beoordeelt de verzoeken opnieuw.

Met het Gerecht is het Hof van oordeel dat het pensioenontslagbeding in de arbeidsovereenkomst (naar de *Haviltex*-maatstaf, en met inachtneming van het gezichtspunt dat het door de werkgever als sterkere contractspartij is opgesteld) zo moet worden uitgelegd dat met pensioengerechtigde leeftijd de thans geldende (gewijzigde) pensioengerechtigde leeftijd wordt bedoeld. Het Hof sluit zich aan bij r.o.v. 5.3-5.8 van de bestreden beschikking. Het Hof voegt daar het volgende aan toe. De arbeidsovereenkomst is niet geëindigd op het

moment dat appellante de 60 jarige leeftijd heeft bereikt (maart 2020). De pensioengerechtigde leeftijd is immers na totstandkoming van de arbeidsovereenkomst (en vóór maart 2020) verhoogd tot 65 jaar. Van een na de einddatum (stilzwijgend) voortgezette arbeidsovereenkomst is dan ook, anders dan appellante stelt, geen sprake. De op 1 november 2007 aangegane arbeidsovereenkomst liep na 1 maart 2020 door en kwam op grond van artikel 3.4 bij het bereiken van de (gewijzigde) pensioengerechtigde leeftijd, op 23 maart 2025 tot een einde. Partijen hebben zich daar ook naar gedragen. Gesteld noch gebleken is dat het pensioenontslagbeding op of omstreeks 20 maart 2020 door appellante ter sprake is gebracht. Gelet hierop mocht Spigt er in redelijkheid van uitgaan dat ook appellante ervan uitging dat de arbeidsovereenkomst als gevolg van de gewijzigde pensioenleeftijd niet in maart 2020 was geëindigd, maar doorliep tot maart 2025. Dat appellante in 2025 wel is gaan protesteren maakt dat niet anders. Dat de wettelijke pensioenleeftijd in de Landsverordening Algemene Ouderdomsverzekering is verhoogd maakt, anders dan appellante meent, niet dat sprake is van een eenzijdige wijziging van de arbeidsovereenkomst door Spigt. Nu de arbeidsovereenkomst in maart 2025 van rechtswege is geëindigd, heeft het Gerecht het verzoek van appellante tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst terecht afgewezen.

Het Hof zal het verzoek van Spigt tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst voor zover vereist toewijzen op grond van gewichtige redenen, namelijk het bereiken van de pensioenleeftijd door appellante. De arbeidsovereenkomst wordt per de datum van deze beschikking ontbonden voor het geval dat de arbeidsovereenkomst niet reeds op 23 maart 2025 van rechtswege is geëindigd. Voor het toekennen van een billijke vergoeding aan appellante ten laste van Spigt ziet het Hof onder deze omstandigheid geen aanleiding. Het verzoek tot matiging van een eventuele loonvordering wordt afgewezen omdat een dergelijk verzoek aan de orde dient te komen in een (eventuele) door appellante te starten loonvorderingsprocedure.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 10-03-2026

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2026:139

Zaaknummer: CUR2025Hoo206

Rechters: E.A. Saleh, G.C.C. Lewin en J.A. van Voorthuizen

Advocaten: M.F. Bonapart, L.J.C. Fria en K. de l'Isle

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bindende pensioentoezegging moet worden nagekomen

Geschil over de vraag of er een bindende pensioentoezegging is gedaan door de werkgever en of deze verjaard is. Het gerecht oordeelt dat er een bindende pensioentoezegging is die niet is verjaard.

Tussen partijen heeft sinds 1997 een arbeidsovereenkomst bestaan. Verzoeker was statutair bestuurder van Free Zone. Het GEA heeft de arbeidsovereenkomst per 1 januari 2025 ontbonden.

Artikel 6 van de arbeidsovereenkomst van 6 januari 1997: *‘De werknemer wordt direct na indiensttreding opgenomen in de pensioenregeling van de FZA 1 N.V. op de voet van artikel 22 van het reglement.’*

Artikel 11: *‘De werkgever zal ten behoeve van de werknemer een levensverzekering afsluiten ter waarde van driemaal het jaarsalaris.’*

Uit een door beide partijen ondertekend memo van 22 juli 2010 (hierna: het Memo): *‘Beslissingen en afspraken*

Geen inkoop van de aanvullende verzekering met opgebouwde kapitaal via de oude levensverzekering. Dit betekent dat u akkoord gaat met het betalen van loonbelasting op het resterend deel van de levensverzekeringspremies die in de periode 2000-2005 zijn afgedragen. U zult voor eigen rekening en risico een regeling treffen met de belastingdienst voor de belastingafdrachten. U vrijwaart FZA van mogelijke oplegging van boete, rente en/of incassokosten op de belastingaanslagen van de fiscus. Een aanvullend pensioen zal worden aangevraagd bij Ennia dat met terugwerkende kracht zal ingaan per augustus 2025. Het proces van offerte aanvraag, keuring en afsluiting van het aanvullende pensioen zal zo snel mogelijk worden verlopen. De streefdatum voor de inwerkingtreding van het pensioen zal zijn: 30 september 2010.’

Uit de jaarrekening 2010 van Free Zone: *‘In the case of two employees 5, FZA was allowed to make the applicable adjustments in the insurance policies in order to comply with the guidelines for pension arrangements. During the process of making the applicable changes in the pension*

arrangements, management of FZA detected a discrepancy between the premiums paid and the premiums that FZA had originally formally agreed upon with these employees in their respective employment contracts. The discrepancy in premium payments goes back eight years. Management has decided to absorb the difference in premiums at the time the insurance policies are converted into pension arrangements that comply with the guidelines of the Tax Department. For the accumulated unpaid premiums a provision has been made in the years ended 2005 thru 2010, pending the conversion of the insurance policies. (...).'

In een e-mailwisseling van november 2016 spreken verzoeker en betrokkene over het aanvullend pensioen. Verzoeker instrueert hem dat dit moet worden doorgezet. Het betreft een offerte bij Ennia die door betrokkene is aangevraagd.

Bij brief van de huisaccountant van 20 augustus 2020 aan verzoeker, toen nog statutair bestuurder van Free Zone, wordt over het aanvullend pensioen het volgende geschreven: *'Ten aanzien van de onder het kopje 'Belastingzaken' genoemde omzetting van de risico- c.q. spaarverzekering van twee medewerkers van [Free Zone] in een pensioenverzekering heeft de heer betrokkene aangegeven gedurende de jaren diverse besprekingen te hebben gevoerd met particuliere verzekeringsbedrijven maar dat dit geen resultaat heeft opgeleverd.'*

Uit de besluitenlijst van de algemene vergadering van aandeelhouders van Free Zone van 10 oktober 2022: *'2. Conform het bepaalde in artikel 15.6 van de FZA-statuten strekt de goedkeuring /vaststelling van de FZA-jaarrekeningen over de periode 2012 t/m 2019 tevens tot decharge van de directeur wegens zijn handelingen en van de Raad van Commissarissen voor hun toezicht op het bestuur voor deze boekjaren, met dien verstande dat evenwel een uitdrukkelijk voorbehoud gemaakt wordt voor de retro-actieve pensioencorrecties van het personeel van FZA, omdat het Land 7 daarover eerst een nader advies van een actuaris wenst in te winnen.'*

Uit de besluitenlijst van 10 juli 2024 blijkt dat de jaarrekeningen 2020 tot en met 2023 wordt goedgekeurd: *'De minister keurt de jaarrekeningen goed, echter onder voorbehoud met betrekking tot de balanspost backservice pensioenen, waarover hij helderheid wenst te verkrijgen. (...).'*

In 2025 (het jaar waarin zijn arbeidsovereenkomst eindigde) heeft verzoeker schriftelijk vier keer aan Free Zone gevraagd om een update over de uitvoering van de afspraken als vermeld in het memo van 22 juli 2010. Per e-mail van 3 september 2025 reageert Free Zone als volgt: *'(...) Na de relevante stukken uit het archief te hebben achterhaald en bestudeerd, is de RvC tot de conclusie gekomen dat uw aanspraken op een aanvullende pensioenregeling nergens bindend is vastgelegd of overeengekomen. Voorts is enige claim of aanspraak van u, voor zover die ooit heeft bestaan, inmiddels verjaard. De FZA zal uw aanspraken of claims te dien aanzien derhalve niet honoreren.'*

Het meest verstrekkende verweer is dat sprake is van verjaring dan wel rechtsverwerking voor zover sprake zou zijn van een bindende pensioentoezegging (wat door Free Zone wordt betwist). Eerst de verjaring. Free Zone voert aan dat al op 22 juli 2010 sprake was van de door hem gestelde ‘afsprake’ en dat de inwerkingtreding van het pensioen toen werd voorzien op 30 september 2010. Kortom: op 22 juli 2015 dan wel 30 september 2015 is zijn rechtsvordering verjaard. Dat klopt niet volgens verzoeker. Hij wijst erop dat pensioen een doorlopende verplichting is die pas opeisbaar wordt bij pensionering op 1 januari 2025. En zijn eerste verzoek tot uitbetaling van het pensioen dateert van 13 januari 2025. Daarnaast levert de brief van 20 augustus 2020 een erkenning met de kracht van stuiting op. Bovendien geldt dat in de jaarrekeningen 2012 en 2019 over de pensioenvoorziening wordt geschreven. Daarna ook nog zoals blijkt uit de besluitenlijst van 10 juli 2024.

Artikel 3:318 BW bepaalt dat erkenning van het recht tot welks bescherming een rechtsvordering dient de verjaring stuit tegen hem die het recht erkent. Uit de jaarrekeningen volgt dat Free Zone er rekening mee hield dat er nog een pensioenverzekering moest worden afgesloten voor verzoeker. Dat levert een erkenning op in de zin van voormeld wetsartikel.

Verder blijkt uit de emailwisseling uit 2016 dat verzoeker wenst dat het aanvullend pensioen moet worden doorgezet. Daaruit blijkt dat hij nakoming wil. En uit de brief van 20 augustus 2020 volgt dat Free Zone daarmee daadwerkelijk aan de slag is gegaan. Ook dat laatste levert een erkenning op. Voor zover Free Zone betoogt dat verzoeker zaken had moeten doen met de Raad van Commissarissen (hierna: RvC) geldt dat dit niet opgaat. Het is juist de RvC die zich actief had moeten opstellen om zo efficiënt mogelijk te voorzien in uitvoering van de gemaakte afspraken. Dat is zijn statutaire taak. Kortom, het beroep op verjaring gaat niet op.

Van rechtsverwerking is evenmin sprake. Weliswaar is sprake van tijdsverloop maar ook wordt elk jaar opnieuw in de jaarrekeningen gedocumenteerd dat de post backservice pensioenen nog niet is opgelost. Onder deze omstandigheden kan niet worden gezegd dat Free Zone niet wist dat dit nog moest worden geregeld. Evenmin heeft zij door het tijdsverloop enig nadeel ondervonden. Er is dus geen sprake van rechtsverwerking.

Het Gerecht oordeelt dat wel degelijk sprake is van een overeenkomst tussen partijen. Het argument dat betrokkene Free Zone niet kon binden in op 22 juli 2010 gaat niet op. Eigenlijk om dezelfde redenen als hiervoor onder 4.2 tot en met 4.4 zijn opgesomd waaruit volgt dat Free Zone er vele jaren rekening mee heeft gehouden dat de pensioentoezegging nog moest worden uitgewerkt. Daar komt bij dat verzoeker akkoord is gegaan met de afspraken en zich daaraan heeft gehouden. Hij heeft immers de belasting voor eigen rekening gehouden en heeft FZA gevrijwaard. Tot slot geldt dat als het memo van 22 juli 2010 niet rechtsgeldig zou zijn partijen zouden terugvallen op de oorspronkelijke toezegging zodat verzoeker, rechtsom of

linksom, gerechtigd is tot het door Free Zone aan hem toegezegde pensioen.

Dat verzoeker ook andere pensioenen heeft en dus over voldoende inkomsten beschikt, volgens Free Zone, is niet relevant. Een pensioentoezegging moet immers worden uitgevoerd ongeacht de andere pensioeninkomsten van de werknemer.

Anders dan Free Zone aanvoert hoeft de aan te wijzen actuaris geen rekening te houden met het bedrag dat verzoeker in 2005 reeds heeft ontvangen uit de levensverzekering. Dat bedrag van Afgl. 93.238,00 ziet, zoals verzoeker uitlegt, inderdaad op de vereffening van de levensverzekering van de jaren voordien.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 27-05-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2026:150

Zaaknummer: AUA202503121 EJ

Rechters: A.J.J. van Rijen

Advocaten: D.G. Kock en C.B.A. Coffie

Wetsartikelen: 3:318 BW

RECHTSPRAAK

Vordering na einde verzekeringsovereenkomst afgewezen

Ennia heeft als levensverzekeraar met Stichting Internationaal Pensioenfonds OCE (Sipo) een verzekeringsovereenkomst gesloten. Bij die overeenkomst verzekerde Ennia de pensioenverplichtingen van Sipo jegens haar pensioendeelnemers. Na beëindiging van de verzekeringsovereenkomst ontstaat een geschil over de hoogte van de beëindigingsvergoeding. Sipo heeft de vordering gecedeerd aan Canon. De vordering van Canon jegens Ennia wordt afgewezen.

Ennia heeft als levensverzekeraar met Stichting Internationaal Pensioenfonds OCE (hierna: Sipo) op 1 januari 2008 een verzekeringsovereenkomst gesloten. Bij die overeenkomst verzekerde Ennia de pensioenverplichtingen van Sipo jegens haar pensioendeelnemers. Ennia ontving hiervoor een door haar gesepareerd bedrag. De verzekeringsovereenkomst is geëindigd per 31 december 2012. Ennia en Sipo hebben daarna een nieuwe verzekeringsovereenkomst (hierna: de overeenkomst) gesloten, die van kracht was met ingang van 1 januari 2013. De overeenkomst is door Ennia opgezegd per 31 december 2017. Op 4 juli 2018 is ten aanzien van Ennia de noodregeling als bedoeld in de Landsverordening Toezicht Verzekeringsbedrijf uitgesproken. Sipo heeft haar vordering op Ennia van (volgens de cessie-akte) € 410.388 aan Canon gecedeerd.

In eerste aanleg heeft Canon in conventie gevorderd Ennia te veroordelen tot betaling van € 410.388, althans de tegenwaarde daarvan in Curaçaose guldens ad Cg 882.334,20, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 16 maart 2018. Het Gerecht heeft de vordering van Canon in conventie afgewezen, in reconventie verstaan dat de voorwaarde waaronder de vordering is ingesteld niet is vervuld en de proceskosten gecompenseerd.

Het Hof verenigt zich met het oordeel van het Gerecht dat de omstandigheid dat de noodregeling van toepassing is verklaard op Ennia, niet in de weg staat aan ontvankelijkheid van Canon in haar vordering (vergelijk: GHvJ 26 juli 2016, ECLI:NL:OGHACMB:2016:84). Op grond van artikel 10 van de overeenkomst bestonden bij de beëindiging van de Overeenkomst de volgende mogelijkheden. Het indienen van een verzoek tot waardeoverdracht (lid 1) dan

wel integrale overdracht van de verzekeringen naar een nieuwe pensioenuitvoerder (lid 2). Tegen de overweging van het Gerecht dat is gekozen voor de overmaking van een bedrag door Ennia op basis van de nettovoorzieningen op de geldende grondslagen, waarna Sipo de pensioenen zelf elders opnieuw heeft verzekerd, heeft Canon geen bezwaren aangevoerd. Dit geldt daarom ook in hoger beroep als uitgangspunt.

Ennia heeft als productie 6 bij conclusie van antwoord een overzicht overgelegd waarin zij de Voorziening Verzekeringsverplichtingen aan het begin en einde van 2009 tot en met 2017 heeft berekend. In dat overzicht staat dat het totaal van de nettovoorziening per 31 december 2017, de einddatum van de overeenkomst, € 5.780.977 bedroeg. Daarbij is als uitgangspunt gehanteerd dat de nettovoorziening per 1 januari 2017 € 6.124.992 bedroeg. Dit bedrag is in het overzicht vermeerderd met benodigde technische interest in 2017 (€ 233.918), verminderd met uitkeringen, afkopen en overdrachten in 2017 (€ 590.060) en vermeerderd met een bedrag, aangeduid als het negatief technisch resultaat over 2017 (€ 12.847). Deze bedragen komen overeen met de bedragen voor dezelfde posten in de jaarrekening van Sipo over 1 januari 2017 tot en met 31 mei 2018 (vermeld op p. 7 van de jaarrekening). Canon heeft voormeld eindbedrag van € 5.780.977, ook in hoger beroep, niet gemotiveerd betwist. Waar Canon uitgaat van een bedrag van € 6.124.992 geldt dat dit bedrag betrekking heeft op het totaal van de nettovoorzieningen per 31 december 2016 en niet per 31 december 2017, de einddatum van de Overeenkomst. Ook het Hof neemt daarom als uitgangspunt dat de totale nettovoorziening per 31 december 2017 € 5.780.977 bedroeg.

Wat partijen verdeeld houdt, is de vraag of in het bedrag van € 5.780.977 het negatief technisch resultaat (waarvan Canon in deze procedure betaling vordert) reeds is verdisconteerd. Ennia stelt dat dit het geval is en voert hiertoe het volgende aan. Bij het berekenen van de voorzieningen hanteert een levensverzekeraar bepaalde grondslagen, zoals de verwachte overlevingskansen van de deelnemers aan de pensioenregeling. Het negatief technisch resultaat houdt in dat een verzekeraar meer moet uitkeren dan verwacht, hetgeen voor rekening komt van de verzekeraar, in dit geval Ennia. Canon heeft dit niet betwist. In zoverre zijn partijen het er dus over eens dat een negatief technisch resultaat voor rekening van Ennia komt. Ook de hoogte van het negatief technisch resultaat over de volledige periode, te weten € 662.175 is niet in geschil.

Uit de door Ennia als productie 6 bij conclusie van antwoord overgelegde berekening volgt dat een positief bedrag, aangeduid als 'negatief technisch resultaat' van een jaar wordt opgeteld bij de nettovoorziening per 1 januari van het betreffende jaar hetgeen vervolgens resulteert in de nettovoorziening per 31 december van dat jaar. Canon heeft deze berekening niet gemotiveerd betwist. Uit die berekening volgt dat het negatief technisch resultaat telkens is verdisconteerd in de totale nettovoorziening van een jaar. Ook in de jaarrekening van Sipo over de periode

januari 2017- 31 mei 2018 is in de totale nettovoorziening het negatief technisch resultaat verdisconteerd.

Canon heeft hier onvoldoende tegenin gebracht. Dat de nettovoorziening en het technisch resultaat in het Gesepareerd Beleggingsdepot, Jaarverslag 2016 van Ennia afzonderlijk zijn vermeld doet er niet aan af dat het technisch resultaat in de totale nettovoorziening is verdisconteerd. Tegenover de uitleg die Ennia bij memorie van antwoord hierover heeft gegeven heeft Canon niets aangevoerd dat tot een andere conclusie moet leiden. Ook de verwijzing door Canon naar artikel 7 van de overeenkomst kan haar niet baten. Los van het feit dat dit artikel niet ziet op waarde overdragen, heeft Canon niet betwist dat partijen geen uitvoering hebben gegeven aan artikel 7 in die zin dat er geen rekening-courant is geopend. Canon heeft verder bij memorie van grieven aangevoerd dat de berekening van de voorziening in het verleden heeft plaatsgevonden op verouderde grondslagen. Pas bij pleidooi heeft Canon dit nader gemotiveerd door te stellen dat er sprake was van oude sterftetafels en dat daarom is afgesproken om nog een (extra) verrekening van het technisch resultaat op te nemen als compensatie hiervoor. Ennia heeft hierop niet meer kunnen reageren. Het Hof gaat daarom aan deze stellingen voorbij zodat aan bewijslevering niet meer wordt toegekomen.

Op grond van dit alles heeft Canon onvoldoende gemotiveerd betwist dat het door haar gevorderde negatief technisch resultaat al in de door Ennia uitgekeerde nettovoorziening is verdisconteerd.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2026:138

Zaaknummer: CUR2024H00250

Rechters: E.A. Saleh, E.M. van der Bunt en G.C.C. Lewin

Advocaten: H.W. Braam en M.D. van den Brink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verdeling van ontbonden huwelijksgemeenschap met pensioenverevening

Geschil over de verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap. De rechtbank beslist onder meer over twee appartementen waarvan een verhuurd en komt met een spoorboekje voor de verdeling. Daarnaast besluit de rechtbank over de verevening van pensioenrechten. Vaststaat dat de in artikel 2 lid 2 WVPS bedoelde melding – waardoor voor de vrouw een recht op uitbetaling jegens het uitvoeringsorgaan zou zijn ontstaan – niet tijdig heeft plaatsgevonden. Dit betekent dat op grond van artikel 2 lid 6 WVPS de vrouw vanaf het verstrijken van de termijn van twee jaar (dus vanaf 11 februari 2022) in beginsel een recht op uitbetaling heeft jegens de man van een deel van elk van de in de toekomst nog door het pensioenfonds BVV aan de man uit te betalen pensioentermijnen.

Beide partijen verzoeken de rechtbank de wijze van verdeling van de tussen hen ontbonden huwelijksgoederengemeenschap vast te stellen. Niet gesteld of anderszins is de rechtbank gebleken dat partijen huwelijkse voorwaarden hebben gemaakt. Gelet op het bepaalde in artikel 1:93 en 1:94 BW, zoals deze golden tot 1 januari 2018, bestaat tussen partijen dus een wettelijke algehele gemeenschap van goederen. Op grond van artikel 1:100 BW is het uitgangspunt dat de gemeenschap van goederen bij helfte tussen partijen wordt verdeeld.

Op grond van artikel 1:99 lid 1 aanhef en onder b BW is de peildatum voor de omvang van de huwelijksgoederengemeenschap de datum waarop het verzoekschrift tot echtscheiding is ingediend, te weten 31 januari 2017.

Voor de waardering van de vermogensbestanddelen van de ontbonden huwelijksgemeenschap geldt echter – voor zover partijen niet anders zijn overeenkomen of uit de redelijkheid en billijkheid anders voortvloeit – de datum van de feitelijke verdeling als peildatum, behoudens

ten aanzien van banksaldi.

Alleen het recht van erfpacht en het recht van opstal op de woning aan de [adres 2] valt in de gemeenschap en dient verdeeld te worden tussen partijen. Nu ter zitting is gebleken dat de vrouw het recht op erfpacht en het recht op opstal op de woning wenst te verkopen, zal de rechtbank hiertoe in het dictum het zogenoemde 'spoorboekje' opnemen. In het door de rechtbank opgenomen spoorboekje ligt besloten dat ieder van partijen zijn/haar medewerking dient te verlenen aan de verkoop van de woning en dat de verkoopsom na aftrek van de kosten, maar niet van de hypotheek bij helfte tussen partijen moet worden gedeeld.

Vaststaat dat het appartement thans niet rendabel wordt verhuurd. Nu niet alleen de man, maar ook de vrouw aanvoert dat bij de verdeling uitgegaan moet worden van de volledige taxatiewaarde in onverhuurde staat, zal ook de rechtbank hiervan uitgaan. De man moet de vrouw een termijn geven van drie maanden om het appartement over te nemen, door hem uit te kopen tegen de waarde die de woning heeft in onverhuurde staat. Het is naar het oordeel van de rechtbank niet wenselijk om de vrouw een termijn van langer dan drie maanden – ter overname van het appartement – te gunnen gelet op de financiële situatie met de huurder en de vaste lasten die de man elke maand betaalt. Als eerst gewacht moet worden op de verkoop van de woning aan de [adres 2] en de vrouw dan nog een extra termijn moet worden gegund, zal het aanzienlijk langer duren en zal de man onnodig lang kosten blijven maken.

Gelet op het voorgaande zal de wijze van verdeling worden gelast als na te melden, waarbij partijen het appartement drie maanden na dit vonnis – als de vrouw het appartement niet tegen de waarde in onverhuurde staat kan overnemen – te koop zullen aanbieden. De rechtbank zal bepalen dat het appartement na voornoemde termijn, zal moeten worden verkocht als na te melden. Ook hier geldt dat in het door de rechtbank opgenomen spoorboekje ligt besloten dat een ieder van partijen zijn/haar medewerking dient te verlenen aan de verkoop van het appartement.

Voor zover de man stelt dat hij bij verkoop aan een derde benadeeld is vanwege de waardevermindering van het appartement in verband met verhuur, stelt de rechtbank vast dat de man hierover geen concrete vordering heeft ingediend, zodat hierop niet wordt beslist.

De rechtbank begrijpt de vordering van de vrouw aldus dat zij vordert dat er tot verevening van de pensioenrechten over moet worden gegaan. De rechtbank oordeelt dat de vrouw op grond van artikel 2 lid 1 WVPS recht heeft op pensioenverevening ter zake van de door de man tijdens huwelijk opgebouwde pensioenrechten (zoals bedoeld in art. 1 lid 4, 5 en 6 van die wet). Uit lid 2 van deze bepaling volgt dat voor de vrouw een recht ontstaat jegens het uitvoeringsorgaan op uitbetaling van de haar toekomende pensioentermijnen, mits binnen

twee jaar na scheiding daarvan mededeling is gedaan aan het uitvoeringsorgaan. Uit artikel 2 lid 6 WVPS volgt dat, indien deze mededeling niet binnen de in lid 2 bedoelde termijn van twee jaar heeft plaatsgevonden, voor de vrouw een recht ontstaat jegens de man op uitbetaling van de haar toekomende pensioentermijnen.

Vaststaat dat de in artikel 2 lid 2 WVPS bedoelde melding – waardoor voor de vrouw een recht op uitbetaling jegens het uitvoeringsorgaan zou zijn ontstaan – niet tijdig heeft plaatsgevonden. Dit betekent dat op grond van artikel 2 lid 6 WVPS de vrouw vanaf het verstrijken van de termijn van twee jaar (dus vanaf 11 februari 2022) in beginsel een recht op uitbetaling heeft jegens de man van een deel van elk van de in de toekomst nog door het pensioenfonds BVV aan de man uit te betalen pensioentermijnen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 03-05-2023

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2023:4839

Zaaknummer: 720511

Rechters: L. van Berkum

Advocaten: M.L. Neuteboom-van Asselt en R.J. Ouderdorp

Wetsartikelen: 2 lid 2 en 6 WVPS, 1 lid 4, 5 en 6 WVPS, 1:100 BW en 1:99 lid 1 aanhef en onder b BW

RECHTSPRAAK

Voorlopig oordeel dat ABP bij waardeoverdracht in informatieverstrekking tekort is geschoten

In geschil is of ABP de waardeoverdracht van het pensioen van eiser correct heeft uitgevoerd. Gelet op de vele vragen die de informatieverstrekking door ABP aan eiser oproept, is het voorlopig oordeel van de kantonrechter dat ABP in de informatieverstrekking tekort is geschoten. Partijen mogen zich nog uitlaten.

Eiser heeft in mei 2024 aan ABP het verzoek gedaan tot het verstrekken van een opgave van zijn bij Aegon opgebouwde pensioenaanspraken/pensioenkapitaal (als bedoeld in art. 71 lid 3 Pensioenwet). ABP heeft vervolgens op 14 mei 2024 aan Aegon (de overdragende uitvoerder) gevraagd om een opgave per de overdrachtsdatum van de overdrachtswaarde en de daaraan ten grondslag liggende gegevens (art. 18 lid 1 Besluit uitvoering Pensioenwet).

Eiser had bij Aegon pensioen opgebouwd in twee verschillende soorten pensioenregelingen: een pensioenregeling met het karakter van een premieregeling (met [polisnummer 1]) en een pensioenregeling met het karakter van een uitkeringsovereenkomst (met [polisnummer 2]). ABP heeft naar aanleiding van de door Aegon ontvangen gegevens aan eiser twee offertes uitgebracht.

Eiser heeft aan zijn vordering meerdere stellingen ten grondslag gelegd. Samengevat stelt eiser dat: ABP haar zorgplicht en informatieplicht als bedoeld in artikel 48 Pensioenwet heeft geschonden, hetgeen onrechtmatig is jegens hem; ABP in strijd heeft gehandeld met artikel 71 lid 5 en 6 Pensioenwet door kosten in te houden op het door Aegon overgedragen pensioenkapitaal; hij op grond van artikel 3:35 BW er gerechtvaardigd op mocht vertrouwen dat de overdrachtswaarde uit de offerte van 26 november 2024 volledig aan zijn pensioenaanspraak bij ABP zou worden toegevoegd; er sprake is van een tekortkoming in de nakoming doordat ABP de waardeoverdracht niet correct heeft uitgevoerd.

De kantonrechter is van oordeel dat ondanks het uitgebreide procesdossier, er vragen onbeantwoord blijven en bepaalde stukken ontbreken. Daarom kan nu nog niet op alle

vorderingen worden beslist.

De kantonrechter draagt ABP op om een berekening te maken van de pensioenaanspraken van eiser als zij was uitgegaan van de bedragen aan overdrachtswaarde van € 297.718,81 en € 8.695,02 die zij van Aegon heeft ontvangen, voor het geval de kantonrechter van oordeel is dat ABP geen 'U-rendement' van deze bedragen had mogen aftrekken. Gelet op de vele vragen die de informatieverstrekking door ABP aan eiser oproept, is het voorlopig oordeel van de kantonrechter dat ABP in de informatieverstrekking tekort is geschoten. Eiser heeft verzocht om voor recht te verklaren dat ABP – mede daardoor – onrechtmatig heeft gehandeld. De vraag die zich opdringt, is welk belang eiser bij een dergelijke verklaring voor recht heeft. Zonder belang komt immers niemand een rechtsvordering toe. Dit staat in artikel 3:303 Burgerlijk Wetboek. Uit de vorderingen volgt dat eiser ABP aansprakelijk stelt voor de door hem geleden pensioenschade. Nu Aegon inmiddels de nabetaling heeft gedaan, rijst de vraag of er nog pensioenschade is. Op de nog te houden mondelinge behandeling mag eiser zich hierover uitlaten. De kantonrechter beveelt een mondelinge behandeling om inlichtingen over de zaak te vragen, partijen gelegenheid te geven hun stellingen nader te onderbouwen en om te onderzoeken of partijen het op een of meer punten met elkaar eens kunnen worden.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 04-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:981

Zaaknummer: 11696080 CV EXPL 25-2172

Rechters: A.P.A. Bisscheroux

Advocaten: E. Lutjens

Wetsartikelen: 71 lid 3, 5 en 6 Pensioenwet, 18 lid 1 Besluit uitvoering Pensioenwet, 23 lid 4 Besluit uitvoering Pensioenwet, Wet verplichte beroepspensioenregeling, 3:35 BW en 3:303 BW

RECHTSPRAAK

Indexatievordering afgewezen wegens schending klachtplicht

De zaak gaat in de kern om de vraag of Ericsson Holding International B.V. aansprakelijk is voor de indexering van de pensioenen van eisers. De kantonrechter wijst de vorderingen van eisers tegen Ericsson af. Volgens de kantonrechter hebben eisers de klachtplicht (ten aanzien van de ‘primaire’ schuldenaar, namelijk (een) andere Ericsson-entiteit(en)) geschonden. Pas na vier jaar klagen is niet voldoende tijdig.

Veel eisers zijn voor 1 maart 1999 in dienst getreden bij een rechtsvoorganger van Ericsson Holding International B.V. (hierna: Ericsson). Tussen eisers en hun verschillende Ericsson-werkgevers zijn pensioenovereenkomsten van kracht. De uitvoering is ondergebracht bij NN. In 2010 is Ericsson Nederland via een ontbindingsbesluit opgehouden te bestaan. Per 1 januari 2020 zijn de pensioenen voor het eerst minder dan de CPI geïndexeerd. Vanaf 2021 heeft er in het geheel geen pensioenindexatie meer plaatsgevonden. In maart 2024 hebben eisers geklaagd dat hun pensioenen vanaf 2020 niet zijn verhoogd met de CPI. Eisers hebben het standpunt ingenomen dat Ericsson hoofdelijk aansprakelijk is voor deze verhogingen op grond van door haar afgegeven 403-verklaringen. Eisers vorderen onder meer dat de kantonrechter Ericsson verplicht voor verhoging van de pensioenen van eisers te zorgen.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Eisers hebben de klachtplicht geschonden. Ericsson heeft erop gewezen dat eisers in 2014 zijn geïnformeerd dat de pensioenverhogingen op een zeker moment niet meer zouden kunnen worden betaald. Ook zijn hieromtrent gedurende meerdere jaren brieven gestuurd. De klachtbrief dateert van ruim vier jaar nadat kenbaar was dat niet werd geïndexeerd. Door het tijdsverloop kwalificeert dat niet als klagen binnen bekwame tijd. Dat geldt temeer nu er al ruim daarvoor aankondigingen van c.q. aanwijzingen voor het betreffende gebrek waren. Ervan uitgaande dat de indexatieverplichting inderdaad op EMN64 en later Ericsson Nederland rust(te), dan gaat de klachttermijn niet pas lopen op het moment dat eisers dat naar eigen zeggen ontdekten, maar op het moment dat eisers dat

redelijkerwijs hadden kunnen ontdekken. Uit het voorgaande volgt dat eisers naar het oordeel van de kantonrechter de klachtplicht hebben geschonden in zowel het geval dat de indexatieverplichting op Eurolab zou rusten of zou hebben gerust als in het geval dat de indexatieverplichting op EMN64/Ericsson Nederland zou rusten of zou hebben gerust. Dat betekent dat eisers geen beroep meer kunnen doen op het door hen gestelde gebrek in de prestatie (het niet volledig indexeren van hun pensioenen). In artikel 2:403 lid 1 aanhef en onder f BW is bepaald dat de ‘moedermaatschappij’ (in dit geval Ericsson) zich hoofdelijk aansprakelijk stelt voor de uit rechtshandelingen van de ‘403-rechtspersoon’ (in dit geval Eurolab dan wel EMN64 en Ericsson Nederland) voortvloeiende schulden. Nu uit het voorgaande volgt dat noch Eurolab noch EMN64/Ericsson Nederland nog een schuld heeft aan eisers is er van hoofdelijke aansprakelijkheid van Ericsson jegens eisers ook geen sprake (meer). De vorderingen van eisers worden afgewezen. Eisers worden in de proceskosten veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 08-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:4281

Zaaknummer: 11407360 \ CV EXPL 24-5767

Rechters: M.P. Tilman-Knoester

Advocaten: T. Huijg, M. Goorts en P. Caris

Wetsartikelen: 6:89 BW

RECHTSPRAAK

Geen schending koopovereenkomst: ten tijde van verkoop viel werkgever niet onder verplichtstelling

Geschil tussen de koper en de verkoper van een onderneming over de vraag of de onderneming op de overdrachtsdatum onder de cao metaal en techniek en de verplichtstelling van PMT viel. De rechtbank oordeelt dat de ondernemingsactiviteiten van QC Light ten tijde van de overdrachtsdatum niet binnen de werkingssfeer van de Cao Metaal en Techniek en het Verplichtstellingsbesluit vielen. Die ondernemingsactiviteiten bestonden hoofdzakelijk uit het geven van lichtadvies en het opstellen van lichtplannen, waaraan de assemblage van verlichtingsarmaturen (de enige ondernemingsactiviteit die kan worden aangemerkt als metaalbewerkingsactiviteit) ondergeschikt was. Dat betekent dat gedaagde niet tekort is geschoten in de nakoming van de koopovereenkomst.

Geschil tussen de koper en de verkoper van een onderneming over de vraag of de onderneming op de overdrachtsdatum onder de cao metaal en techniek en de verplichtstelling van PMT viel. Eisers hebben – samengevat – gesteld dat gedaagde tekort is geschoten in de nakoming van de koopovereenkomst, omdat – in strijd met diverse garanties en vrijwaringen – na de aandelenoverdracht is gebleken dat op de datum van overdracht de Cao Metaal en Techniek en het Verplichtstellingsbesluit op QC Light van toepassing waren en nog altijd zijn. Eisers stellen daardoor schade te hebben geleden, aangezien zij de Cao Metaal en Techniek en het Verplichtstellingsbesluit met terugwerkende kracht zullen moeten toepassen op de (voormalig) werknemers van QC Light. Dit brengt kosten met zich omdat de arbeidsvoorwaarden van QC Light in – voor de werknemers – negatieve zin afwijken van de cao-voorwaarden. De toepasselijkheid van de Cao Metaal en Techniek en het Verplichtstellingsbesluit heeft ook invloed op de waarde van de onderneming en heeft daardoor tot gevolg dat de koopprijs van de aandelen te hoog is vastgesteld. Verder hebben eisers kosten moeten maken om hun schade te begroten en te verhalen, die zij ook als schade

vergoed willen zien.

Gedaagde heeft aangevoerd dat eisers niet hebben voldaan aan de klachtplicht zoals die in artikel 8.1.4 van de koopovereenkomst (aangehaald in r.o. 3.8) is geregeld. Eisers hebben voor het eerst in januari 2025 bij gedaagde geklaagd, terwijl op dat moment al vijftien maanden waren verstreken sinds de overdracht van de aandelen en eisers op het moment van overdracht al beschikten over de feitelijke informatie over de ondernemingsactiviteiten van QC Light, waar zij nu hun vorderingen op baseren. Eisers hebben betoogd dat zij tijdig bij gedaagde aan de bel hebben getrokken.

De rechtbank is van oordeel dat eisers tijdig bij gedaagde hebben gereclameerd. Eisers hebben op 16 januari 2025 kennisgenomen van de bevindingen van hun advocaat omtrent de toepasselijkheid van de Cao Metaal en Techniek en het Verplichtstellingsbesluit en zij hebben gedaagde hierover op 31 januari 2025 geïnformeerd. Dit is binnen de termijn van zes weken (dan wel acht weken; de bepaling is daarin niet consistent) die artikel 8.1.4 van de koopovereenkomst voorschrijft. Dat eisers vanwege het door hen uitgevoerde *due diligence* -onderzoek al langere tijd beschikten over de feitelijke informatie over de ondernemingsactiviteiten van QC Light, maakt dat niet anders. Die informatie had immers niet de strekking dat de ondernemingsactiviteiten binnen de reikwijdte van de Cao Metaal en Techniek en het Verplichtstellingsbesluit vielen. Gedaagde heeft in het Q&A-document juist expliciet vermeld dat geen cao van toepassing was

Het geschil spitst zich toe op de vraag of de onderneming van QC Light op de overdrachtsdatum aan het hoofdzakelijkheids criterium, zoals hiervoor weergegeven, voldeed. De rechtbank zal daarom op basis van hetgeen partijen daarover hebben aangevoerd beoordelen of de onderneming van QC Light op de overdrachtsdatum (5 oktober 2023) uitsluitend of in hoofdzaak metaalbewerkingsactiviteiten verrichtte.

De rechtbank concludeert dat op basis van alleen de verplichtstelling per 1 oktober 2025 door CoMetec niet kan worden vastgesteld dat QC Light op de overdrachtsdatum ook binnen de reikwijdte van de Cao Metaal en Techniek en het Verplichtstellingsbesluit viel. Uit de antwoorden op de vragen van de advocaat van eisers van CoMetec blijkt naar het oordeel van de rechtbank dat er per 1 oktober 2025 een voor de toepasselijkheid van de Cao Metaal en Techniek en het Verplichtstellingsbesluit relevante wijziging in de ondernemingsactiviteiten van QC Light heeft plaatsgevonden. Verder blijkt uit de inhoud van de e-mail van CoMetec van 20 oktober 2025 dat voor wat betreft de periode vóór 1 oktober 2025 (juist) niet kan worden vastgesteld dat de ondernemingsactiviteiten van QC Light vielen binnen de werkingssfeerbepalingen van de Cao Metaal en Techniek en het Verplichtstellingsbesluit.

Er zijn naar het oordeel van de rechtbank verder ook onvoldoende aanknopingspunten om op basis van de stellingen van partijen omtrent de feitelijke ondernemingsactiviteiten van QC Light op de overdrachtsdatum, te concluderen dat de onderneming op dat moment in hoofdzaak metaalbewerkingsactiviteiten verrichtte.

De rechtbank stelt verder vast dat er op de overdrachtsdatum zes werknemers in dienst waren bij QC Light: een junior medewerker werkplaats, een senior productiemedewerker, een tekenaar-ontwerper, een tekenaar-interieurarchitect, een binnendienstmedewerker en een boekhouder. Eisers hebben gesteld dat alle werkzaamheden van deze medewerkers voor de toepassing van de Cao Metaal en Techniek moeten worden aangemerkt als (ondersteunend aan) metaalbewerkingsactiviteiten. Gedaagde heeft dit betwist en heeft aangevoerd dat alleen de junior medewerker werkplaats en de senior productiemedewerker metaalbewerkingsactiviteiten in strikte zin verrichtten. Nu de bedrijfsactiviteiten van QC Light op de overdrachtsdatum hoofdzakelijk bestonden uit het geven van lichtadvies en het opstellen van lichtplannen, waaraan de assemblage van verlichtingsarmaturen (de enige activiteit die kan worden aangemerkt als metaalbewerkingsactiviteit) ondergeschikt was (zie r.o. 5.19), kan niet gezegd worden dat de werkzaamheden van alle medewerkers van destijds moeten worden aangemerkt als (ondersteunend aan) metaalbewerkingsactiviteiten.

De rechtbank concludeert op basis van al het voorgaande dat de metaalbewerkingsactiviteiten van QC Light op de overdrachtsdatum slechts een ondergeschikt onderdeel van de bedrijfsactiviteiten vormden en dat de Cao Metaal en Techniek en het Verplichtstellingsbesluit op dat moment niet op haar van toepassing waren.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 13-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:12782

Zaaknummer: C/09/687779

Rechters: L. Kelkensberg

Advocaten: J. Kaldenberg en E. Jansberg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen onzorgvuldige advisering over van toepassing worden PFZW; adviseur niet geïnformeerd over wijziging bedrijfsvoering

SN vindt dat adviseur in de uitvoering van de overeenkomst tekort is geschoten en onrechtmatig heeft gehandeld omdat hij niet heeft gewaarschuwd dat zij vanaf 1 januari 2017 onder het verplichtstellingsbesluit van Pensioenfonds Zorg en Welzijn (PFZW) viel. De rechtbank deelt dit standpunt niet. SN viel pas per 1 augustus 2018 onder de verplichtstelling van PFZW toen er een psychiater bij SN werd betrokken, waardoor de bedrijfsactiviteiten van SN wijzigden. Dat heeft SN gedaagde nooit verteld. Gedaagde kon SN dus ook niet waarschuwen dat zij mogelijk onder een verplichtstelling zou vallen. Gedaagde is daarom niet aansprakelijk voor de schade die SN hierdoor stelt te hebben geleden.

SN vindt dat adviseur in de uitvoering van de overeenkomst tekort is geschoten en onrechtmatig heeft gehandeld omdat hij niet heeft gewaarschuwd dat zij vanaf 1 januari 2017 onder het verplichtstellingsbesluit van Pensioenfonds Zorg en Welzijn (PFZW) viel. Om te bepalen of gedaagde tekort is geschoten in de nakoming van zijn verplichtingen uit de overeenkomst moet eerst worden vastgesteld welke verplichtingen gedaagde op grond van deze overeenkomst had. Het gaat hier om een overeenkomst van opdracht. Daarom geldt voor gedaagde – naast de verplichtingen die in de overeenkomst staan – ook de algemene zorgvuldigheidsnorm van artikel 7:401 BW. In dit artikel is bepaald dat de opdrachtnemer bij zijn werkzaamheden de zorg van een goed opdrachtnemer in acht moet nemen.

De rechtbank is van oordeel dat SN, gelet op het verweer van gedaagde, onvoldoende heeft onderbouwd dat zij vanaf 1 januari 2017 al onder de verplichtstelling van PFZW viel. PFZW heeft dit in haar eerste brief van 25 januari 2023 weliswaar aan SN geschreven, maar uit de latere brieven van PFZW van 30 juni 2023 en 3 november 2023 blijkt dat dit een onjuiste

aanname was en dat voor PFZW het moment waarop de psychiater [D] bij de praktijk betrokken was geraakt, bepalend was. Dit was volgens opgave van SN per 1 augustus 2018 en PFZW heeft de verplichtstelling daarom per die datum laten ingaan.

Gedaagde heeft dus eind 2017 geen onjuist of onvolledig advies gegeven toen hij concludeerde dat SN toen niet onder de verplichtstelling van PFZW viel. SN stelt dat het advies ook onzorgvuldig was omdat sprake is geweest van een verkort adviestraject. Volgens SN heeft gedaagde hiermee in strijd gehandeld met de Leidraad. Gedaagde stelt zich echter op het standpunt dat SN aan de Leidraad geen rechten kan ontleen omdat deze alleen betrekking heeft op de verhouding van gedaagde met AFM. Hij heeft verder uitgelegd dat het onderzoek in 2017 beperkter was dan het onderzoek in 2013, omdat partijen hadden afgesproken dat gedaagde uit kostenoverwegingen geen marktonderzoek zou doen en het uitgangspunt was dat de pensioenregeling van SN weer bij Allianz zou worden ondergebracht. SN heeft niet betwist dat zij deze afspraak met gedaagde heeft gemaakt, zodat de rechtbank hiervan uitgaat. De rechtbank is van oordeel dat het partijen in beginsel vrijstond om het onderzoek op deze manier af te bakenen. Deze afspraak heeft niet tot gevolg gehad dat de advisering van gedaagde eind 2017 onjuist is geweest. Uit niets is bovendien gebleken dat als gedaagde op dat moment wel een volledig marktonderzoek had gedaan, SN nu in een andere situatie zou verkeren en dat valt ook niet in te zien. Gedaagde heeft hiermee niet onzorgvuldig en niet in strijd met zijn informatie- en adviesverplichtingen op grond van artikel 4.23 Wft gehandeld. Het enkele feit dat wellicht niet volledig aan de Leidraad is voldaan, maakt dit niet anders. De rechtbank volgt het standpunt van gedaagde dat SN zich niet rechtstreeks op de Leidraad kan beroepen. Uit de informatie die de AFM zelf op haar website geeft, blijkt dat de Leidraad invulling geeft aan en duidelijkheid geeft over de normen in de Wft en specifiek is bedoeld voor de advisering over tweedepijlerpensioenen door de pensioenadviseur aan werkgevers. De Leidraad heeft niet de status van wet- en regelgeving.

Gelet hierop luidt de conclusie dat de advisering door gedaagde eind 2017 niet onzorgvuldig of onvolledig is geweest en dat gedaagde in dit opzicht niet tekort is geschoten in de nakoming van zijn verplichtingen uit de overeenkomst. Hij heeft ook niet gehandeld in strijd met zijn algemene zorgplicht om als goed opdrachtnemer te handelen.

De rechtbank is van oordeel dat gedaagde ook niet tekort is geschoten in de verplichtingen die hij in de beheerfase had. Gedaagde had ook tijdens deze fase geen aanleiding te veronderstellen dat SN onder de verplichtstelling van PFZW viel. Tussen partijen is namelijk niet in geschil dat SN gedaagde nooit van de betrokkenheid van de psychiater [D] en daarmee van de wijziging in haar bedrijfsactiviteiten in kennis heeft gesteld. Omdat mevrouw [D] als externe zelfstandige bij SN was betrokken, heeft SN haar ook nooit aangemeld bij gedaagde in het kader van het beheer van de pensioenregeling.

Uit de overeenkomst blijkt bovendien niet dat partijen een doorlopende adviesrelatie hadden. Zij zijn niet overeengekomen dat gedaagde, na het onderbrengen van de pensioenregeling bij een pensioenuitvoerder, daarna nog kosteloos onderzoek zou moeten doen naar een verplichtstelling zonder dat daarvoor een concrete aanleiding was. Deze concrete aanleiding was er in dit geval niet. SN heeft gesteld dat gedaagde op grond van de Leidraad een verplichting tot nazorg had. Gedaagde heeft er echter terecht op gewezen dat de verplichting tot nazorg die daarin staat beschreven betrekking heeft op een andere situatie (namelijk waarin dispensatie van deelname aan een verplichtgesteld bedrijfstakpensioenfonds is verleend). Dit was in de periode waar het hier om gaat niet aan de orde. Nog los van het feit dat aan SN geen rechtstreeks beroep op de Leidraad toekomt, kan daaruit dus geen doorlopende adviesrelatie worden afgeleid. De adviesfase was afgerond eind 2017.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:3081

Zaaknummer: C/16/602125 / HA ZA 25-555

Rechters: A.R. Creutzberg

Advocaten: J. Croonen, H. Spaan en A.M. de Kroon

Wetsartikelen: 7:401 BW en 4.23 Wft

RECHTSPRAAK

Vordering tot uitbetaling partnerpensioen na echtscheiding is verjaard door afkoop in 1998 of 2000

Partijen zijn ex-echtelingen die hebben afgesproken hun pensioenrechten te verevenen. Gedaagde heeft onrechtmatig gehandeld door haar pensioen af te kopen, waardoor eiser zijn deel van haar pensioen niet ontvangt. De vordering van eiser is verjaard omdat de afkoop al in 1998 of 2000 heeft plaatsgevonden.

Eiser en gedaagde zijn van [datum] 1987 tot [datum] 1997 getrouwd geweest. Zij hebben in 1997 een echtscheidingsconvenant gesloten waarin staat dat zij hun pensioenaanspraken zullen verevenen, en wel zo dat ze allebei recht hebben op de helft van het door de ander tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen. Uit de opgaven uit 1998 van respectievelijk ZwitserLeven en het ABP volgt dat toen het deel voor eiser van het pensioen van gedaagde € 1.851 bedroeg en het deel voor gedaagde van het pensioen van eiser € 1.642,25.

Eiser is per 1 april 2021 met pensioen en vanaf dat moment betaalt het ABP een deel van het pensioen van eiser aan gedaagde. In 2021 was dit € 82,01 per maand, inmiddels is dit geïndexeerd tot € 98,64 per maand.

Gedaagde is per 1 april 2024 met pensioen gegaan. Omdat eiser daarna niet een deel van het pensioen van gedaagde ontving, heeft hij bij Zwitser Leven geïnformeerd wat er aan de hand was. Daarop heeft ZwitserLeven laten weten dat het pensioen is afgekocht op 1 april 1998 en per 1 februari 2000 is vervallen door afkoop. Eiser ontvangt daardoor niet zijn deel van het pensioen van gedaagde, terwijl gedaagde wel haar deel van het pensioen van eiser ontvangt.

Voor de vraag of een vordering is verjaard, moet allereerst worden vastgesteld wat de grondslag van die vordering is: nakoming van het echtscheidingsconvenant of schadevergoeding. In dit geval is het schadevergoeding. Door de afspraak om het pensioen te vereven is voor partijen de verplichting ontstaan om binnen twee jaar aan het pensioenfonds mede te delen dat het pensioen moet worden verevend. Die mededeling hebben partijen gedaan. Door de mededeling ontstaat een recht op uitbetaling op het deel van het pensioen

van de ander tegenover het pensioenfonds en is er geen recht (meer) op uitbetaling aan elkaar.

Gedaagde is dus de afspraken uit het echtscheidingsconvenant al nagekomen. Het echtscheidingsconvenant verplicht haar niet om haar deel van het pensioen rechtsreeks aan eiser te betalen. Doordat gedaagde haar pensioen heeft afgekocht, krijgt eiser nu niets uitgekeerd. Eiser vordert betaling van de schade die hij lijdt doordat gedaagde haar pensioen in 1998 of 2000 heeft afgekocht. Een rechtsvordering tot schadevergoeding verjaart door verloop van twintig jaar na de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt. Die gebeurtenis was de afkoop van het pensioen. Daarbij is niet van belang dat eiser niet eerder dan in 2024 kon weten dat het pensioen was afgekocht en dat hij daardoor schade lijdt. Dat betekent dat de vorderingen onder A, B en C van eiser in elk geval al in 2020 waren verjaard en niet kunnen worden toegewezen.

Hoewel eiser als gevolg van de verjaring geen rechtens afdwingbare vordering heeft op gedaagde, vindt de kantonrechter het in dit geval van belang om toch te beoordelen of de vorderingen van eiser zouden kunnen worden toegewezen als die niet waren verjaard. De kantonrechter meent dat dit het geval is.

In het convenant hebben partijen afgesproken dat ieder recht heeft op de helft van het tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen van de ander. Gedaagde heeft gelijk dat daaruit niet volgt dat partijen dat deel van het pensioen aan de ander moeten betalen, maar dat is ook niet wat eiser vordert. Eiser vordert vergoeding van zijn schade, die het gevolg is van het afkopen van het pensioen door gedaagde. Gedaagde heeft betoogd dat niet zij, maar eiser het pensioen heeft afgekocht, maar dat is feitelijk onmogelijk. Uit de brief van ZwitserLeven van 26 november 1998 blijkt duidelijk dat het gaat om de pensioenrechten van gedaagde, die niet door een ander dan zichzelf kunnen worden afgekocht.

De kantonrechter is van oordeel dat gedaagde onrechtmatig heeft gehandeld door het pensioen af te kopen, waardoor eiser zijn deel van het pensioen van gedaagde nu niet krijgt uitgekeerd. De schade die eiser door die onrechtmatige daad lijdt, is het bedrag dat hij aan pensioeninkomsten misloopt. De kantonrechter wijst partijen erop dat na verjaring nog wel een natuurlijke verbintenis blijft bestaan. Dat betekent dat als gedaagde toch betaalt, zoals zij eerder heeft toegezegd, zij niet onverschuldigd betaalt.

Eiser heeft voor het geval dat gedaagde niet zou voldoen aan de veroordelingen onder A, B, of C een machtiging gevraagd om namens gedaagde het ABP te vragen om de uitkering aan gedaagde stop te zetten. De kantonrechter legt dit zo uit dat eiser deze vordering ook instelt voor het geval de genoemde vorderingen worden afgewezen, zoals nu het geval is. Gedaagde

heeft niet betwist dat als eiser niet zijn deel van haar pensioen ontvangt, zij ook geen recht heeft op haar deel van het pensioen van eiser. Desondanks heeft gedaagde tot op heden niet meegewerkt aan de stopzetting van de betalingen door ABP. De kantonrechter zal daarom eiser machtigen om dat namens gedaagde te doen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 03-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:3258

Zaaknummer: 12039105 \ AC EXPL 26-7

Rechters: I.L. Rijnbout

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontwikkelaar fotonische chips valt niet onder werkingssfeer PME

Dit geschil gaat over de vraag of Smart Photonics valt onder de werkingssfeer van de algemeen verbindend verklaarde bepalingen van de cao's Metalektro en het verplichtstellingsbesluit tot deelneming in PME (hierna: 'verplichtstellingsbesluit' of 'verplichtstelling'). De kantonrechter oordeelt dat de werkgever niet onder de werkingssfeer valt aangezien niet is voldaan aan het hoofdzakelijkheids criterium. De activiteiten van Smart zijn gericht op onderzoek en ontwikkeling.

ROM is het orgaan voor overleg van de sociale partners in de Metalektro. ROM en andere cao- en pensioenpartijen uit de metalektro (hierna: ROM c.s.) stelt dat Smart vanaf 1 januari 2021 onder de werkingssfeer van de Metalektro-cao's (hierna: 'de cao' of 'de cao's') en de verplichte deelname aan PME valt. Aanleiding daarvoor is een verruiming van de werkingssfeer, waardoor ook het ontwerpen, ontwikkelen en vervaardigen van elektronische producten ongeacht het gebruikte materiaal onder de sector kan vallen. Smart ontwikkelt fotonische chips en werkte jarenlang voornamelijk aan onderzoek en ontwikkeling. Sinds 2017 hebben partijen overleg gevoerd over de vraag of de onderneming onder de Metalektro valt. Volgens ROM c.s. blijkt uit later verstrekte informatie dat Smart vanaf 2021 bezig was met het opschalen van productie, het opzetten van productiefaciliteiten en de voorbereiding van commerciële fabricage. Daarom meent ROM c.s. dat de onderneming vanaf dat moment onder de cao's en PME valt. Smart bestrijdt dit en stelde als eventuele aansluitdatum eerst 2026 en later 2027 voor. Nadat partijen hierover geen overeenstemming bereikten, heeft ROM c.s. een procedure gestart waarin zij aansluiting met terugwerkende kracht vanaf 1 januari 2021 vordert. ROM c.s. vordert een verklaring voor recht dat Smart vanaf het moment dat de verduidelijking 'ongeacht de aard van de werkzaamheden' in de afzonderlijke cao's is opgenomen onder de algemeen verbindend verklaarde cao's in de Metalektro valt en, onder meer, een veroordeling van Smart tot naleving van de cao's.

De kantonrechter oordeelt als volgt. De werkingssfeerbepalingen vallen uiteen in een

kwalitatief en kwantitatief criterium. Partijen hebben dit onderscheid gemaakt en op basis daarvan hun stellingen betrokken. Naar het oordeel van de kantonrechter komt het neer op de vraag of Smart nog steeds een ontwikkelbedrijf is, of inmiddels moet worden aangemerkt als een productiebedrijf, waarbij het deel van de werknemers dat binnen een onderneming bedrijfstakwerkzaamheden vervult groter moet zijn dan het deel van de werknemers dat werkzaamheden verricht die niet onder de bedrijfstak Metalektro vallen. De stelling van ROM c.s. dat Smart vanaf in ieder geval 2021 niet meer als enige activiteit het ontwerpen en ontwikkelen van PIC's heeft, enkel omdat zij PIC's vervaardigt/produceert/maakt, wordt door de kantonrechter verworpen. Smart heeft voldoende onderbouwd dat het omgekeerde het geval is, namelijk dat voor zover er geproduceerd wordt, dat geschiedt ten behoeve van onderzoek en ten dienste van de ontwikkeling van PIC's. Dit ontwikkelingsproces duurt (veel) langer dan verwacht en heeft een grillig verloop, zoals Smart heeft toegelicht tijdens de mondelinge behandeling, maar dit neemt niet weg dat ROM c.s. niet heeft aangetoond dat Smart Photononics 'fotonische chips vervaardigt en op de markt brengt', zoals zij heeft gesteld. Het lange tijdsverloop doet daaraan niet af. Smart heeft voldoende aangetoond dat de investeerders/(potentiële) klanten van de thans geproduceerde fotonische chips slechts een bijdrage leveren aan het onderzoek en de ontwikkeling van PIC's die niet bedrijfsklaar zijn. Al het vorenstaande leidt tot de slotsom dat de activiteiten van Smart zijn gericht op onderzoek en ontwikkeling. Dit betekent dat Smart niet onder de werkingssfeer van de cao, respectievelijk de reikwijdte van het verplichtstellingsbesluit Metalektro valt, omdat niet is voldaan aan het (kwantitatieve) hoofdzakelijkheids criterium. Daarmee liggen de vorderingen van ROM c.s. voor afwijzing gereed. De andere vraag die partijen verdeeld houdt, namelijk of Smart sowieso niet valt onder de werkingssfeer van de cao, respectievelijk de reikwijdte van het verplichtstellingsbesluit, omdat zij zich niet bezighoudt met het be- en/of verwerken van metaal, kan daarmee – als thans niet ter zake dienend – buiten beschouwing blijven. ROM c.s. wordt in de proceskosten veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 04-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:3714

Zaaknummer: 11125977 CV EXPL 24-3772

Rechters: J.A.M. van den Berk

Advocaten: E. Lutjens, E.W. Kingma en S.F. Sagel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onterechte weigering verzoek uitbreiding arbeidsduur

Albert Heijn heeft het verzoek van werknemer tot uitbreiding van zijn arbeidsduur ten onrechte geweigerd, omdat er geen sprake is van misbruik van recht en geen zwaarwegende bedrijfsbelangen zijn gebleken die aan toewijzing in de weg staan. Werkgever moet aangepaste loon- en pensioenafdrachten doen.

Werknemer is in 2011 in dienst getreden bij Albert Heijn en op de arbeidsovereenkomst is de cao Logistiek Albert Heijn van toepassing. In de cao is bepaald dat voor medewerkers van 49 jaar of ouder geen verplichting meer bestaat om in de nacht te werken en dat medewerkers vanaf 45 jaar aanspraak kunnen maken op roostervrije seniorendagen, indien zij een arbeidsovereenkomst hebben van meer dan 128 uur per periode. Werknemer heeft een arbeidsomvang van 128 uur per periode. Op 18 september 2023 heeft werknemer verzocht om uitbreiding van zijn werkuren naar 160 uur per periode. Dit verzoek heeft Albert Heijn op 17 oktober 2023 afgewezen. Op 3 september 2024 is namens werknemer opnieuw verzocht om uitbreiding van de arbeidsduur, met ingang van 1 december 2023 dan wel 1 december 2024. Dit verzoek is op 11 september 2024 opnieuw afgewezen. Als reden is onder meer gegeven dat toewijzing niet zou leiden tot meer arbeidsprestatie, maar vooral tot extra aanspraken op seniorendagen, en dat sprake is van een zwaarwegend bedrijfsbelang en misbruik van recht. Werknemer vordert voor recht te verklaren dat zijn arbeidsduur per 1 december 2023, althans 1 december 2024, wordt vastgesteld op 160 uur per periode. Daarnaast vordert hij dat hij gebruik kan blijven maken van de regeling voor roostervrije seniorendagen en dat de extra uren gelijkelijk worden verdeeld over dag-, nacht- en avonddiensten. Verder vordert hij aanpassing en uitbetaling van salaris en pensioenafdrachten overeenkomstig die arbeidsduur, alsmede vergoeding van kosten. Werknemer stelt dat hij op grond van de Wet flexibel werken recht heeft op uitbreiding van zijn arbeidsduur, tenzij een zwaarwegend bedrijfsbelang zich daartegen verzet. Albert Heijn voert verweer en stelt dat sprake is van misbruik van recht en dat een zwaarwegend bedrijfsbelang aan toewijzing in de weg staat.

De kantonrechter stelt vast dat de tweede aanvraag van 3 september 2024 in deze procedure beoordeeld moet worden. Ten aanzien van misbruik van recht overweegt de kantonrechter dat

daarvan in dit geval geen sprake is. Het enkele feit dat bij een urenbuitbreiding ook meer verlofrechten ontstaan, maakt nog niet dat er sprake is van onevenredigheid tussen het belang van werknemer en het belang dat daardoor wordt geschaad. De financiële verbetering staat volgens de kantonrechter nog in een redelijke verhouding tot de te leveren arbeidsprestatie. Verder is niet gebleken van zwaarwegende bedrijfsbelangen die aan toewijzing in de weg staan. De door Albert Heijn gestelde problemen van organisatorische aard en gebrek aan formatieruimte zijn onvoldoende onderbouwd, mede omdat de gebruikte cijfers niet zien op de relevante periode. De kantonrechter komt daarom tot het oordeel dat de weigering van het verzoek niet gerechtvaardigd is. De vordering tot vaststelling van de arbeidsduur wordt toegewezen en Albert Heijn wordt veroordeeld tot aanpassing van loon en pensioenafdrachten overeenkomstig de verhoogde arbeidsduur. De overige gevorderde verklaringen, waaronder over de toepassing van de seniorendagen en de verdeling van diensten, worden afgewezen omdat deze reeds uit de cao voortvloeien of onvoldoende zelfstandig belang hebben. Albert Heijn wordt als de in het ongelijk gestelde partij veroordeeld in de proceskosten.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 02-06-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:14850

Zaaknummer: 11947657 RL EXPL 25-20566

Rechters: N.F.H. van Eijk

Advocaten: M. Kuiper en mr. N. de Bruijn

Wetsartikelen: 2 Wfw en 3:13 BW

RECHTSPRAAK

Met behulp van AI opgesteld echtscheidingsconvenant geldig; geen misbruik

De rechtbank wijst af het verzoek van de vrouw tot vernietiging van het echtscheidingsconvenant dat de man met behulp van AI heeft opgesteld. In het convenant is onder meer opgenomen dat partijen afstand doen van aanspraken op ouderdoms- en partnerpensioen. De vrouw heeft onvoldoende onderbouwd dat er sprake is van misbruik van omstandigheden.

De man en de vrouw hebben afspraken gemaakt over de afwikkeling van de echtscheiding. Deze afspraken heeft de man, met behulp van artificiële intelligentie (AI), opgenomen in een echtscheidingsconvenant. De man en de vrouw hebben dit convenant op 12 juni 2025 ondertekend. Hierin staat onder andere dat de man de echtelijke woning krijgt toegedeeld. De vrouw ontvangt een vergoeding ter hoogte van de onderhandse opnameruimte van € 24.198,73, welke vergoeding is bedoeld ter ondersteuning van de inrichting van de nieuwe woning van de vrouw. De kosten die de man maakt om de woning over te nemen worden in mindering gebracht op de vergoeding die de vrouw zal ontvangen van € 24.198,73. De man hoeft deze kosten niet uit zijn eigen middelen te voldoen. De inboedel is verdeeld volgens bijlage 1 van het convenant. Partijen zien af van verevening van het pensioen. Partijen zullen samen belastingaangifte doen over 2025. Als de vrouw naar aanleiding van de aangifte een bedrag terugkrijgt en de man moet terugbetalen, wordt dit verrekend zodat de man niets ontvangt maar ook niets hoeft te betalen.

De man en de vrouw hebben vervolgens aanvullende afspraken gemaakt. De man heeft deze afspraken, wederom met behulp van AI, opgenomen in een addendum. De man en de vrouw hebben dit addendum op 18 juni 2025 ondertekend. In het addendum staat dat de vrouw vrijwillig, zonder enige vorm van dwang of misleiding, afziet van de helft van de overwaarde van de echtelijke woning. De afstand die de vrouw doet, is geen schenking. De man zal naast de onderhandse opnameruimte een aanvullende hypotheek afsluiten. Dit wordt gebruikt om de overeengekomen vergoeding aan de vrouw uit te keren en de kosten te betalen. Vervolgens

staat omschreven dat de kosten die de man maakt om de woning over te nemen in mindering worden gebracht op de vergoeding die de vrouw zal ontvangen. De man hoeft deze kosten niet uit zijn eigen middelen te voldoen.

De vrouw stelt zich primair op het standpunt dat het convenant en het addendum met betrekking tot de verdeling van de overwaarde van de woning, het pensioen, de verdeling van de inboedel en de afwikkeling van de belastingaangifte 2025 tot stand is gekomen onder misbruik van omstandigheden.

De rechtbank is van oordeel dat de vrouw, mede gelet op de betwisting van de man, onvoldoende heeft onderbouwd dat er sprake is van misbruik van omstandigheden. Volgens de vrouw is er ook sprake van misbruik van omstandigheden, omdat de man druk uitoefende op de vrouw en de man de vrouw ervan heeft weerhouden om in die periode juridische bijstand te zoeken. De man heeft dit naar het oordeel van de rechtbank voldoende betwist. De vrouw was zich ervan bewust dat zij contact kon opnemen met een advocaat, maar naar haar eigen zeggen kende zij niet zoveel mensen in die hoek. Dat duidt er naar het oordeel van de rechtbank niet op dat de man de vrouw hiervan heeft weerhouden. Hoewel tussen de mededeling van de scheiding (31 mei 2025) en de totstandkoming van het echtscheidingsconvenant (12 juni 2025) nog geen twee weken zit, kan hieruit niet zonder meer worden opgemaakt dat de man (tijds)druk uitoefende op de vrouw. Ter onderbouwing van de (tijds)druk overlegt de vrouw mailwisseling tussen partijen. Deze mailwisseling dateert van de periode na ondertekening van het echtscheidingsconvenant en het addendum (16, 23 en 25 juli 2025). De rechtbank kan hier dus niet uit opmaken dat de man ten tijde van het opstellen van het echtscheidingsconvenant druk heeft uitgeoefend op de vrouw. De vrouw heeft dit ook niet op andere wijze onderbouwd.

De rechtbank komt daarmee tot de conclusie dat het verzoek van de vrouw tot (gedeeltelijke) vernietiging van het echtscheidingsconvenant en het addendum op grond van misbruik van omstandigheden moet worden afgewezen.

De rechtbank zal de zelfstandige verzoeken van de man om het echtscheidingsconvenant te bekrachtigen en te bepalen dat de vrouw moet meewerken aan de uitvoering van het echtscheidingsconvenant, het addendum en het pensioen op straffe van een dwangsom ook afwijzen. Nu het verzoek van de vrouw tot vernietiging zal worden afgewezen, blijven de afspraken tussen partijen gelden. Dit betekent ook dat uitvoering moet worden gegeven aan het convenant. Nergens blijkt uit dat de vrouw zich hier niet aan zal houden, zodat de rechtbank geen aanleiding ziet om de verzoeken van de man toe te wijzen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 29-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2026:3197

Zaaknummer: C/08/340684 / ES RK 25-6964

Rechters: A.M. Mensink

Advocaten: M. Cupido en F. Zoer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gerechtvaardigd vertrouwen werkgever op cao-faciliteiten na vrijwillige aansluiting Bpf Schoonmaak

Werkgever kan zich beroepen op gerechtvaardigd vertrouwen bij de vraag of aanspraak bestaat op cao-faciliteiten. Hoewel vrijwillige deelname aan Bpf Schoonmaak geen automatisch recht doet ontstaan op cao-faciliteiten, is de stelling van de RAS dat vrijwillig aangesloten werkgevers wel premie moeten betalen maar geen cao-rechten hebben, te kort door de bocht.

Werkgever was aanvankelijk verplicht aangesloten bij het Bedrijfstakpensioenfonds voor het Schoonmaak- en Glazenwassersbedrijf (Bpf Schoonmaak). In de loop der jaren zijn de bedrijfsactiviteiten gewijzigd, waarna de verplichte aansluiting overging in een vrijwillige aansluiting.

Werkgever droeg jaarlijks premies af aan de Stichting Raad voor Arbeidsverhoudingen Schoonmaak- en Glazenwassersbranche (RAS). Nadat de RAS de werknemers van de werkgever had uitgenodigd deel te nemen aan de Generatiepactregeling, werden de aanvragen daarvoor door de RAS afgewezen. De RAS stelde dat de Generatiepactregeling niet beschikbaar is voor vrijwillig aangesloten organisaties.

De kantonrechter beoordeelt vervolgens of werkgever aanspraak kan maken op de cao-faciliteiten. Hoewel vrijwillige deelname aan Bpf Schoonmaak geen automatisch recht doet ontstaan op cao-faciliteiten, is de stelling van de RAS dat vrijwillig aangesloten werkgevers wel premie moeten betalen maar geen cao-rechten hebben, te kort door de bocht.

De kantonrechter oordeelt het beroep op gerechtvaardigd vertrouwen gegrond: de RAS heeft jarenlang zonder onderbreking premies geïncasseerd voor cao-regelingen zonder de werkgever te informeren dat er geen cao-aanspraken meer bestonden, en heeft de werknemers bovendien tweemaal actief uitgenodigd voor de Generatiepactregeling. Daarmee heeft de RAS de schijn gewekt dat werkgever en zijn werknemers aanspraak hadden op alle faciliteiten. De verklaring voor recht dat werkgever en zijn werknemers aanspraak hebben op

en gebruik mogen maken van de faciliteiten van de RAS, meer in het bijzonder de Generatiepactregeling, is dan ook toewijsbaar.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 28-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:3497

Zaaknummer: 11195743 CV EXPL 24-3494

Rechters: J.A.M. van den Berk

Advocaten: H.M.J. van den Hurk en R.J. van der Ham

Wetsartikelen: Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Werkgever die bedrijfslogo's bedrukt, valt onder werkingssfeer MITT

Uitleg werkingssfeerbepaling Verplichtstellingsbesluit MITT. Het bedrukken en borduren van bedrijfslogo's op bedrijfskleding dient aangemerkt te worden als het bewerken van textiel in de zin van het verplichtstellingsbesluit. Werkgever valt onder de werkingssfeer van de verplichtstelling tot deelneming in het Fonds MITT.

Eiseres is een groothandel in schoonmaak- en hygiëneartikelen. Ook biedt eiseres klanten de mogelijkheid om bedrijfskleding van bedrijfslogo's te voorzien. In het verplichtstellingsbesluit ten aanzien van deelneming in het Bedrijfstakpensioenfonds Mode-, interieur-, tapijt- en textielindustrie (hierna: MITT) staat onder meer dat de werkgever iedere 'natuurlijke of rechtspersoon [is] die in zijn in Nederland gevestigde onderneming of afdeling(en) van zijn onderneming het Mode-, Interieur-, Tapijt- of Textielindustriebedrijf of het Linnenverhuur- en wasserijbedrijf of het Textielreinigingsbedrijf uitoefent'. MITT heeft eiseres in 2018 meegedeeld dat zij per 2012 onder de werkingssfeer van MITT valt. Eiseres heeft bezwaar gemaakt. MITT heeft haar besluit gehandhaafd. Eiseres vordert, onder meer, primair een verklaring voor recht dat zij niet onder het MITT valt en subsidiair, voor zover een dergelijke verklaring niet kan worden afgegeven, dat zij niet gehouden is om deel te nemen.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Eiseres stelt dat zij een groothandel in onder meer schoonmaakartikelen exploiteert en geen bedrijf in de mode- of textielindustrie. Het door eiseres ingebrachte taalkundig advies van een hoogleraar verbonden aan de Stichting Instituut voor de Nederlandse taal kan niet als objectief aanknopingspunt worden gezien, nu hier niet de cao-norm is gehanteerd. De kantonrechter is van oordeel dat eiseres een onderneming uitoefent die onder de werkingssfeer valt. Het (doen) bedrukken en borduren van bedrijfslogo's op bedrijfskleding is een activiteit die onder de definitie valt die het verplichtstellingsbesluit geeft van de mode- en interieurindustrie. Het bedrukken en borduren van bedrijfslogo's op bedrijfskleding dient immers aangemerkt te worden als het bewerken van textiel in de zin van het verplichtstellingsbesluit. In het verplichtstellingsbesluit is niet de

voorwaarde gesteld dat de bedrijfsactiviteiten een bepaalde omvang moeten hebben voordat er sprake is van verplichte deelneming. Voor de verplichtstelling van MITT geldt aldus geen hoofdzaakcriterium. In welke mate de activiteiten (in casu het borduren van een logo) worden verricht en bijdragen aan de omzet, doet er dus niet toe. Nu er geen hoofdzaakcriterium geldt, hoeft de aard van de activiteiten evenmin gewaardeerd te worden.

Voor de vraag of een werkgever onder de werkingssfeer valt, is niet van belang of de werknemers zich feitelijk bezighouden met het bedrukken of borduren. De verplichtstelling geldt immers voor 'werknemers van 21 tot pensioenrichtleeftijd (...) die werkzaam zijn bij een werkgever in de Mode-, Interieur-, Tapijt- en Textielindustrie'. Het gaat erom of eiseres een werkgever is in de zin van het verplichtstellingsbesluit. De stelling en de meer subsidiaire vordering van eiseres dat het slechts geldt voor de werknemers die zich met de betreffende activiteiten bezighouden kan dan ook geen standhouden.

Verder is voor de vraag of de bedrijfsactiviteiten van eiseres onder de werkingssfeer vallen niet van belang dat zij over een eigen pensioenregeling beschikt. De verplichtstelling leidt tot een wettelijke nalevingsplicht. Het beschikken over een eigen pensioenregeling kan mogelijk – in geval van gelijkwaardigheid – tot een vrijstelling van de verplichte deelneming leiden. Nu dit buiten het bestek van deze procedure valt, laat de kantonrechter dit verder buiten beschouwing. Nog daargelaten dat een onderbouwing ontbreekt, doet niet ter zake of verplichte aansluiting voor eiseres duurder is. Indien is vastgesteld dat de activiteiten onder de werkingssfeer vallen, vloeit gehoudenheid tot aansluiting immers voort uit de Wet Bpf 2000.

Het vorenstaande brengt mee dat een werkgever onder de verplichtstelling valt zodra hij activiteiten verricht waarop de werkingssfeer betrekking heeft. De verplichtstelling is ook van toepassing indien de werkgever de activiteiten niet zelf verricht maar door derden (in zijn opdracht) laat verrichten. De stelling van eiseres dat het slechts zou gaan om werknemers die zich met de betreffende activiteiten bezighouden, kan geen stand houden.

Eiseres kan evenmin gevolgd worden in haar standpunt dat verplichte aansluiting naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid tot een onaanvaardbare situatie en onaannemelijke rechtsgevolgen leidt. Volgens de Beleidsregels Toetsingskader Wet Bpf 2000 bepalen de sociale partners wat tot de bedrijfstak behoort waarvoor de verplichtstelling geldt. De sociale partners die de verplichtstelling hebben aangevraagd hebben er bewust voor gekozen dat de werkingssfeer alle werkgevers omvat die activiteiten verrichten zoals genoemd in het verplichtstellingsbesluit, ook als de werkgever die activiteiten niet 'uitsluitend of in hoofdzaak' verricht. Niet gebleken is dat de sociale partners de verplichtstelling niet zo mochten afbakenen dan wel de verplichtstelling anders hadden moeten invullen. De afbakening is duidelijk. Evenmin is gebleken dat het verplichtstellingsbesluit in strijd is met hogere

regelgeving dan wel de inhoud een gebrek vertoont. Voor zover eiseres zich niet kan verenigen met de door de sociale partners gemaakte afbakening, betreft dit geen gebrek. Het standpunt van eiseres dat er een ondergrens moet gelden om tot afbakening te komen, kan gelet op het vorenstaande geen standhouden. Van misbruik van bevoegdheid is geen sprake. Eiseres wordt in de proceskosten veroordeeld.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 26-04-2023

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2023:2797

Zaaknummer: 9989828 \ CV EXPL 22-3104

Rechters: R.P.J. Quaedackers

Advocaten: R.A. Moonen en E. Lutjens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid werkgever voor ontbreken WIA-excedentverzekering

Dit geschil gaat over de vraag of Wipro als werkgever jegens werknemer (appellant) aansprakelijk is voor het feit dat ten behoeve van werknemer geen IVA (Wet Inkomensvoorziening volledig arbeidsongeschikten)-excedentverzekering is afgesloten. Werknemer stelt schade te hebben geleden wegens ontbreken WIA-excedentverzekering. Werkgever en werknemer willen dat ‘onderste steen boven komt’. Werkgever zal bij akte relevante stukken in het geding brengen, waarop werknemer bij antwoordakte kan reageren. Beslissing aangehouden.

Werknemer is op 25 oktober 2010 in dienst getreden bij Wipro Limited (hierna: Wipro) en werkte laatstelijk in de functie van programmamanager. Eind 2015 heeft Wipro het idee opgevat haar pensioenregeling aan te passen. IAK, een intermediair ten behoeve van haar pensioenregelingen, heeft Wipro daarbij geadviseerd. Op 1 januari 2016 is de pensioenregeling met instemming van de ondernemingsraad gewijzigd. Op 17 juli 2017 is werknemer uitgevallen vanwege arbeidsongeschiktheid. Bij brief van 16 oktober 2018 heeft Aon/One Underwriting aan werknemer overzichten van zijn ‘Arbeidsongeschiktheidspensioen 2018’ gestuurd. Hierin staat dat hij per 1 januari 2018 is aangemeld voor een WGA- en een IVA-excedentverzekering. Bij brief van 17 december 2018 heeft Aon aan werknemer laten weten dat de in het overzicht van oktober 2018 opgenomen gegevens niet correct waren en dat Wipro voor haar werknemers alleen een WGA-hiaatverzekering Uitgebreid had afgesloten. Werknemer viel niet onder die uitzondering en voor hem was dus geen IVA-excedentverzekering afgesloten. Partijen hebben op 11 februari 2020 een vaststellingsovereenkomst gesloten, waarin de arbeidsovereenkomst met wederzijds goedvinden is beëindigd. In de clause houdende finale kwijting die is opgenomen in de vaststellingsovereenkomst is het onderhavige geschil betreffende de WIA-excedentverzekering daarvan uitgesloten. Werknemer vorderde in eerste aanleg een

verklaring voor recht dat Wipro aansprakelijk is voor de schade die hij lijdt omdat hij vanaf 15 juli 2019 geen uitkering uit hoofde van een IVA-excedentverzekering ontvangt en veroordeling van Wipro tot betaling van de schade van € 488.353. De kantonrechter heeft de vorderingen van werknemer afgewezen (zie AR 2021-0764). Werknemer heeft hoger beroep ingesteld.

Het hof oordeelt als volgt. Tussen partijen is niet langer in geschil dat op enig moment een fout is gemaakt door een of meer medewerkers van IAK/AON, met als gevolg dat aan alle werknemers van Wipro (onder wie werknemer) gedurende meerdere jaren overzichten zijn verstrekt waarop ten aanzien van werknemer is vermeld dat voor hem een WIA-excedentverzekering was afgesloten. Tevens staat vast dat IAK/AON een door Wipro ingeschakelde intermediair was ten behoeve van haar pensioenregelingen en als zodanig kan worden aangemerkt als hulppersoon in de zin van artikel 6:76 BW. Voorts stelt het hof vast dat Wipro geen verweer heeft gevoerd tegen de hoogte van de door werknemer begrote schade. Naar aanleiding van door het hof gestelde vragen tijdens de mondelinge behandeling in hoger beroep die door Wipro niet of onvoldoende konden worden beantwoord, hebben beide partijen zich op het standpunt gesteld te willen dat ‘de onderste steen boven komt’ ten aanzien van de verzekeringssituatie van werknemer bij Wipro gedurende de jaren 2015 tot en met 2019. Partijen hebben ermee ingestemd dat een aktewisseling plaatsvindt, waarbij Wipro de voor de beantwoording van de vragen van het hof relevante stukken in het geding zal brengen. Werknemer zal hierop bij antwoordakte kunnen reageren. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 13-12-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:3532

Zaaknummer: 200.303.598/01

Rechters: H.T. van der Meer, T.S. Pieters en A.C.M. Kuypers

Advocaten: H.B. Dekker en M. Bouiga

Wetsartikelen: 22 Rv

RECHTSPRAAK

Ernstig verwijtbaar ontslag leidt tot billijke vergoeding inclusief pensioenschade

Het hof heeft bij tussenarrest geoordeeld dat er sprake is van ernstig verwijtbaar ontslag. Daarbij past een billijke vergoeding inclusief pensioenschade. Het hof begroot de pensioenschade op een bedrag van ca. € 181.000. Niet, althans onvoldoende, onderbouwd is dat er daadwerkelijk een na-indexatie van 2% zal gaan plaatsvinden. Het hof komt dan tot een billijke vergoeding van € 778.378,80 bruto (namelijk € 829.839,39 plus pensioenschade van € 180.905,00 minus de genoten uitkeringen ter hoogte van € 104.979,70 en minus de transitievergoeding van € 127.385,89).

Werkneemster is per 1 april 1991 in dienst getreden bij (de rechtsvoorganger van) werkgeefster in de functie van vertegenwoordigster. Een verzochte ontslagvergunning is door het UWV afgewezen. Werkgeefster heeft zich vervolgens nog steeds ingespannen voor beëindiging van het dienstverband. De kantonrechter heeft de arbeidsovereenkomst vervolgens ontbonden op grond van een verstoorde arbeidsverhouding, waarbij aan werkneemster geen billijke vergoeding is toegekend. In hoger beroep verzoekt werkneemster een billijke vergoeding. In de tussenbeschikking heeft het hof werkneemster de gelegenheid gegeven te reageren. Werkneemster heeft een nadere akte in het geding gebracht. Werkneemster heeft een bedrag aan pensioenschadevergoeding van bijna € 290.000 gevorderd. De berekening van de pensioenadviseur komt neer op een bedrag van bijna € 270.000. Werkgeefster stelt dat in het door haar pensioenadviseur berekende scenario dat werkneemster tot haar pensioendatum werkloos blijft, de schade maximaal ca. € 181.000 bedraagt. Werkneemster zou ten onrechte een berekening hebben ingebracht waarbij een na-indexatie van 2% wordt verondersteld waardoor met name de pensioenschade te hoog is berekend. Werkneemster erkent dat dit het belangrijkste verschil verklaart.

Het hof oordeelt als volgt. Het hof begroot de pensioenschade op een bedrag van ca. € 181.000, nu niet althans onvoldoende onderbouwd is dat er daadwerkelijk een na-indexatie van 2% zal

gaan plaatsvinden. Hoe de Belastingdienst hiermee omgaat, is naar het oordeel van het hof voor de beoordeling van de voorliggende vraag over de hoogte van de pensioenschade niet relevant. De door werkneemster verzochte verklaring voor recht dat werkgeefster zich schuldig heeft gemaakt aan ernstig verwijtbaar handelen of nalaten wordt toegewezen. Ook wijst het hof een billijke vergoeding toe. Het hof komt, rekening houdende met het inkomen dat werkneemster zou hebben ontvangen tot haar pensioengerechtigde leeftijd (ca. € 830.000, vermeerderd met ca. € 181.000 aan pensioenschade minus de genoten uitkeringen ter hoogte van ca. € 105.000 en de transitievergoeding van € 127.000) tot een billijke vergoeding van ca. € 780.000. Werkgeefster wordt in de proceskosten veroordeeld.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 26-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2026:834

Zaaknummer: 200.350.045_01

Rechters: J.A.M. Schoenmakers, J.I.M.W. Bartelds en A.E. Bos

Advocaten: M.J.H. Ruijters en F.C. van Uden

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ernstig verwijtbaar ontslag: billijke vergoeding inclusief pensioenschade

UWV heeft toestemming geweigerd voor opzegging arbeidsovereenkomst met werknemer. Werkgeefster heeft verwijtbaar aangestuurd op beëindiging van het dienstverband en is een billijke vergoeding verschuldigd. Werkgeefster krijgt in dit tussenvonnis de gelegenheid nadere stukken te verstrekken over sinds uitdiensttreding verworven inkomsten.

Werkneemster is per 1 april 1991 in dienst getreden bij (de rechtsvoorganger van) werkgeefster in de functie van vertegenwoordigster. Een verzochte ontslagvergunning is door het UWV afgewezen. Werkgeefster heeft zich vervolgens nog steeds ingespannen voor beëindiging van het dienstverband. De kantonrechter heeft de arbeidsovereenkomst vervolgens ontbonden op grond van een verstoorde arbeidsverhouding, waarbij aan werkneemster geen billijke vergoeding is toegekend. In hoger beroep verzoekt werkneemster een billijke vergoeding.

Het hof oordeelt als volgt. Nadat het UWV toestemming voor het opzeggen van het dienstverband heeft geweigerd, stond werkneemster naar het oordeel van het hof volledig in haar recht in die zin dat zij jegens werkgeefster het recht had om haar eigen functie te behouden en te blijven vervullen. De handelwijze van werkgeefster jegens werkneemster na de UWV-beschikking impliceerde dat zij zich niets gelegen liet liggen aan de beslissing van het UWV en haar eigen ingezette koers ging vervolgen. Een mogelijke functie is werkneemster niet aangeboden. Naar het oordeel van het hof is het evident dat werkgeefster vanaf 17 januari 2024 willens en wetens heeft aangestuurd op een beëindiging van de arbeidsrelatie met werkneemster. Hier is sprake van ernstig verwijtbaar gedrag met een ontbinding van de arbeidsovereenkomst tot gevolg. Werkgeefster heeft de noodzaak tot reorganisatie noch aan het UWV noch aan werkneemster, voorafgaande aan het ontbindingsverzoek, onderbouwd. Zij heeft werkneemster overvallen met de mededeling dat haar functie verviel en dat er geen passende vacatures waren of op korte termijn beschikbaar zouden komen. Zij behoefde haar werk vanaf dat moment ook niet meer te hervatten. Als ze hierover wilde corresponderen dan

diende zij zich te wenden tot de advocaat van werkgeefster. Werkgeefster heeft door het stellen van heel korte termijnen werkneemster onder druk gezet en de reorganisatie al doorgevoerd voordat er toestemming was om de arbeidsovereenkomst met werkneemster te beëindigen. Nog voordat zij werkneemster daarover had gehoord, heeft zij al geoordeeld dat de openstaande vacatures en de vacatures die op termijn beschikbaar zouden komen, niet passend waren voor haar. Zij heeft een tijdelijke, geschikte functie niet aan haar ter beschikking gesteld en heeft haar geen reële kans geboden om te worden herplaatst. Werkgeefster heeft geen actie ondernomen om de verstoorde relatie tussen werkneemster en een leidinggevende te herstellen, terwijl dit wel op haar pad had gelegen. Het hof concludeert dat er sprake is van ernstig verwijtbaar handelen van werkgeefster, omdat zij werkneemster heeft overvallen met de mededeling dat haar baan was vervallen, werkneemster voor een voldongen feit heeft gesteld, heeft aangestuurd op een afscheid en geen enkel initiatief heeft genomen om te de-escaleren. Werkneemster maakt aanspraak op een billijke vergoeding, maar wordt in de gelegenheid gesteld om nadere stukken in te brengen om haar inkomsten sinds de ontbinding van de arbeidsovereenkomst aan te tonen. De stelling van werkneemster dat zij met haar score in bovenstaande categorie recht zou hebben op een bonus van € 50.000 is, naar het oordeel van het hof, onvoldoende onderbouwd.

Bij het bepalen van de billijke vergoeding neemt het hof de inkomensschade die werkneemster lijdt, als uitgangspunt. Werkneemster verzoekt om een bedrag van € 289.507 aan pensioenschade en heeft een berekening daarvoor overgelegd. Werkgeefster heeft als verweer gevoerd dat deze berekening uitkomt op een bedrag van € 269.299. Hierop is werkneemster niet meer ingegaan, terwijl het hof met werkgeefster constateert dat de pensioenschadeberekening inderdaad uitkomt op laatstgenoemde bedrag. Het hof acht dit bedrag als onderdeel van de toe te wijzen billijke vergoeding toewijsbaar.

Werkneemster vordert voorts als onderdeel van de billijke vergoeding een bedrag gelijk aan het inkomen dat zij tot aan haar pensioengerechtigde leeftijd zou hebben ontvangen, rekening houdend met ruim 3% jaarlijkse verhoging. Dit komt neer op een bedrag van € 829.839. Werkgeefster heeft hierover terecht opgemerkt dat hierbij geen rekening is gehouden met de uitkeringen waarop werkneemster aanspraak maakt en nog kan maken.

Werkneemster was ten tijde van de ontbindingsdatum arbeidsongeschikt en heeft tijdens de zitting in hoger beroep aangegeven op dat moment een ZW-uitkering van € 1.100 bruto per week (inclusief 8% vakantietoeslag) te ontvangen. Werkgeefster heeft aangegeven dat werkneemster geen gegevens over haar inkomenspositie over heeft gelegd.

Op grond van het bepaalde in artikel 22 Rv dient werkneemster, onderbouwd met bewijsstukken, aan te geven hoe hoog haar inkomsten waren vanaf de ontbindingsdatum en

op grond waarvan zij aanspraak heeft op deze inkomsten. Voorts dient zij aan te geven hoe lang zij nog aanspraak kan maken op een ZW- en/of een WW-uitkering en hoe hoog deze zal zijn. Daarbij dient zij ook een berekening te voegen van het totaalbedrag aan ontvangen en mogelijk nog te ontvangen ZW- en/of WW-uitkering, waarmee het hof bij de berekening van de billijke vergoeding rekening kan houden. Mocht zij, anders dan tijdens de mondelinge behandeling in hoger beroep, zicht hebben op ander werk of ander werk gevonden hebben, dan dient zij het hof hierover eveneens te informeren, waarbij niet alleen de hoogte van het salaris van belang is maar ook de duur van het dienstverband.

Het hof zal werkneemster hiertoe in de gelegenheid stellen, waarna werkgeefster hierop kan reageren.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 18-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2523

Zaaknummer: 200.350.045_01

Rechters: J.A.M. Schoenmakers en J.I.M.W. Bartelds

Advocaten: M.J.H. Ruijters, F.C. van Uden en A.E. Bos

Wetsartikelen: 7:669 BW en 7:671b lid 1, onderdeel a BW

RECHTSPRAAK

Schadestaatprocedure na wegvallen indexatie leidt tot beperkte schade voor werknemer

Het hof heeft eerder geoordeeld dat Capgemini aansprakelijk is voor de schade die werknemer lijdt door het wegvallen van een in het pensioenreglement neergelegde voorwaardelijke toeslagregeling en de schade die werknemer lijdt doordat een bedrag van € 3,2 miljoen uit het egalisatiedepot is overgeheveld naar een kostendepot. Het hof gaat in de schadestaatprocedure slechts uit van de schade die bestaat uit door werknemer gemiste toeslag omdat de € 3,2 miljoen is overgeheveld naar het kostendepot. Uitgaande van een percentage van 2,41%, heeft werknemer een toeslagmogelijkheid van 1,95% gemist. De gemiste toeslag wordt vermenigvuldigd met het gegarandeerde/verzekerde eindkapitaal, wat leidt tot een schade van €2870,63.

De zaak betreft een schadestaatprocedure. Werknemer is van 1977 tot 2021 werkzaam geweest voor Capgemini Nederland B.V. (hierna: Capgemini). Aan werknemer was een pensioentoezegging gedaan. Het hof heeft eerder geoordeeld dat Capgemini aansprakelijk is voor de schade die werknemer lijdt door het wegvallen van een in het pensioenreglement neergelegde voorwaardelijke toeslagregeling en de schade die werknemer lijdt doordat een bedrag van € 3,2 miljoen uit het egalisatiedepot is overgeheveld naar een kostendepot. Hoewel het hof heeft geoordeeld dat geen recht tot inkoop van pensioen binnen een gesepareerd beleggingsdepot (hierna: GBD) bestond, was wel sprake van aan aantasting van de voorwaardelijke toeslagregeling. Het hof heeft geoordeeld dat om te kunnen bepalen of er sprake is van schade, de situatie met en de situatie zonder overheveling met elkaar vergeleken moeten worden. De kantonrechter heeft Capgemini veroordeeld om een bedrag van € 2.870,63 aan Nationale Nederlanden af te storten, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf de dag van dagvaarding en om een bedrag van € 8.792,92 aan expertisekosten te voldoen. De incidentele vordering van werknemer is afgewezen. In hoger beroep vordert werknemer

toewijzing van zijn incidentele vordering en een bedrag van € 207.427.

Het hof oordeelt dat het door werknemer ingebrachte rapport van Triple A Risk Finance niet als uitgangspunt kan dienen, omdat ook de schade die werknemer lijdt als gevolg van het vervallen van de mogelijkheid om pensioen aan te kunnen kopen tegen een rekenrente van 4% is meegenomen. Capgemini heeft toegelicht dat als het bedrag van € 3,2 miljoen niet zou zijn overgeheveld, het zou zijn aangewend voor indexatie in 2014. Er zouden dan in de daaropvolgende jaren geen toeslagen/indexaties meer verleend zijn, omdat er geen overrente meer is gerealiseerd. Werknemer heeft niet gemotiveerd betwist dat het GBD in 2023 zou zijn beëindigd, ook als het bedrag van € 3,2 miljoen niet zou zijn overgeheveld. Op grond van de uitvoeringsovereenkomst was NN bevoegd om de voorwaardelijke indexatieregeling te beëindigen, zo volgt uit de eerdere uitspraak van het hof. Eventuele schade die daaruit voortvloeit moet voor rekening van werknemer blijven. Het hof gaat daarom slechts uit van de schade die bestaat uit door werknemer gemiste toeslag omdat de € 3,2 miljoen is overgeheveld naar het kostendepot. Uitgaande van een percentage van 2,41%, heeft werknemer een toeslagmogelijkheid van 1,95% gemist. De gemiste toeslag wordt vermenigvuldigd met het gegarandeerde/verzekerde eindkapitaal, wat leidt tot een schade van € 2.870,63. Omdat het hof de schade aan de hand van de ingebrachte rapporten zelf heeft kunnen vaststellen, wordt het verzoek tot benoeming van een deskundige afgewezen. De incidentele vordering van werknemer om een brief te ontvangen die NN hem in 2015 zou hebben gestuurd te ontvangen wordt afgewezen, omdat niet voldoende is onderbouwd dat die brief tot een andere uitkomst zou leiden. Werknemer wordt in de proceskosten veroordeeld. Het hof bekrachtigt het vonnis.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:3727

Zaaknummer: 200.354.758

Rechters: S.B. Boorsma, T. Zuiderman en A.E.F. Hillen

Advocaten: H. van Meerten en C.E. Dingemans

Wetsartikelen: 7:611 BW

RECHTSPRAAK

Schadestaatprocedure na wegvallen indexatie leidt tot beperkte schade voor werknemer

Het hof heeft eerder geoordeeld dat Capgemini aansprakelijk is voor de schade die werknemer lijdt door het wegvallen van een in het pensioenreglement neergelegde voorwaardelijke toeslagregeling en de schade die werknemer lijdt doordat een bedrag van € 3,2 miljoen uit het egalisatiedepot is overgeheveld naar een kostendepot. Het hof gaat in de schadestaatprocedure slechts uit van de schade die bestaat uit door werknemer gemiste toeslag omdat de € 3,2 miljoen is overgeheveld naar het kostendepot. Uitgaande van een percentage van 2,41%, heeft werknemer een toeslagmogelijkheid van 1,95% gemist. De gemiste toeslag wordt vermenigvuldigd met het gegarandeerde/verzekerde eindkapitaal, wat leidt tot een schade van € 2.275,20.

De zaak betreft een schadestaatprocedure. Werknemer is van 1985 tot 2010 werkzaam geweest voor Capgemini Nederland B.V. (hierna: Capgemini). Aan werknemer was een pensioentoezegging gedaan. Het hof heeft eerder geoordeeld dat Capgemini aansprakelijk is voor de schade die werknemer lijdt door het wegvallen van een in het pensioenreglement neergelegde voorwaardelijke toeslagregeling en de schade die werknemer lijdt doordat een bedrag van € 3,2 miljoen uit het egalisatiedepot is overgeheveld naar een kostendepot. Hoewel het hof heeft geoordeeld dat geen recht tot inkoop van pensioen binnen een gesepareerd beleggingsdepot (hierna: GBD) bestond, was er wel sprake van aan aantasting van de voorwaardelijke toeslagregeling. Het hof heeft geoordeeld dat om te kunnen bepalen of er sprake is van schade, de situatie met en de situatie zonder overheveling met elkaar vergeleken moeten worden. De kantonrechter heeft Capgemini veroordeeld om een bedrag van € 2.275,20 aan Nationale Nederlanden af te storten, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf de dag van dagvaarding en om een bedrag van € 8.792,92 aan expertisekosten te voldoen. De incidentele vordering van werknemer is afgewezen. In hoger beroep vordert werknemer

toewijzing van zijn incidentele vordering en een bedrag van € 112.004.

Het hof oordeelt dat het door werknemer ingebrachte rapport van Triple A Risk Finance niet als uitgangspunt kan dienen, omdat ook de schade die werknemer lijdt als gevolg van het vervallen van de mogelijkheid om pensioen aan te kunnen kopen tegen een rekenrente van 4% is meegenomen. Capgemini heeft toegelicht dat als het bedrag van € 3,2 miljoen niet zou zijn overgeheveld, het zou zijn aangewend voor indexatie in 2014. Er zouden dan in de daaropvolgende jaren geen toeslagen/indexaties meer verleend zijn, omdat er geen overrente meer is gerealiseerd. Werknemer heeft niet gemotiveerd betwist dat het GBD in 2023 zou zijn beëindigd, ook als het bedrag van € 3,2 miljoen niet zou zijn overgeheveld. Op grond van de uitvoeringsovereenkomst was NN bevoegd om de voorwaardelijke indexatieregeling te beëindigen, zo volgt uit de eerdere uitspraak van het hof. Eventuele schade die daaruit voortvloeit, moet voor rekening van werknemer blijven. Het hof gaat daarom slechts uit van de schade die bestaat uit door werknemer gemiste toeslag omdat de € 3,2 miljoen is overgeheveld naar het kostendepot. Uitgaande van een percentage van 2,41%, heeft werknemer een toeslagmogelijkheid van 1,95% gemist. De gemiste toeslag wordt vermenigvuldigd met het gegarandeerde/verzekerde eindkapitaal, wat leidt tot een schade van €2275,20 die Capgemini aan NN moet betalen. Omdat het hof de schade aan de hand van de ingebrachte rapporten zelf heeft kunnen vaststellen, wordt het verzoek tot benoeming van een deskundige afgewezen. De incidentele vordering van werknemer om een brief te ontvangen die NN hem in 2015 zou hebben gestuurd, wordt afgewezen, omdat niet voldoende is onderbouwd dat die brief tot een andere uitkomst zou leiden. Werknemer wordt in de proceskosten veroordeeld. Het hof bekrachtigt het vonnis.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-06-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:3728

Zaaknummer: 200.354.764

Rechters: S.B. Boorsma, A.E.F. Hillen en T. Zuiderman

Advocaten: C.E. Dingemans en H. Meerten

Wetsartikelen: 7:611 BW